

Thiên Bất Vong Ngã

Contents

Thiên Bất Vong Ngã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	20
6. Chương 6	26

Thiên Bất Vong Ngã

Giới thiệu

Dịch giả : neopunk1 Nguồn : tangthuvien. com Kết cấu não bộ của Tử Linh từ nhỏ đã có điểm khác b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-bat-vong-nga>

1. Chương 1

Dịch giả : donquichotte

Nguồn : tangthuvien.com

- “Hôm nay muốn nói, trên giang hồ đã xuất hiện một thần y, thần y này có một đôi quý thủ, không gì không thể” thuyết thư nháp một ngụm trà, tiếp tục thuyết trình.

- “Nếu như tràng tử (ruột) của người có vấn đề, thần y dùng đao rạch bụng của người ra, lấy tràng tử ra tẩy đi tẩy lại, đến khi sạch sẽ, mới trả nó về chỗ cũ cho người, cầm kim khâu lại cho hoàn tất, bệnh thế là khỏi.

- “Nếu hai mắt người không nhìn thấy, nàng móc ra cho người, dùng vải sát đi sát lại rồi trả lại cho người, người liền có thể một lần nữa được nhìn thấy ánh sáng.”

Nếu như người

-“Thuyết thư, lời người nói có thần kỳ như vậy thật không? Không phải là đang thổi phồng à.” Một thanh âm cất ngang người thuyết thư đang tháo mặt hoành phi (nước bọt đang bắn tung toé).

-“Không tin? Không tin người cứ tới Tô gia mà xem, mấy ngày trước thần y vừa mới trừ đi cái nhục nang (u thịt) trên cổ đã quá ba mươi năm của Tô lão gia.”

-“Hắn có tới cũng không thấy được, nơi đó người đang chờ xem bệnh đông đến nỗi nước chảy cũng không lọt.”

-“Vẫn còn có người vội vàng đi tới, thật không biết thần y nọ là thần thánh phương nào.”

-“Thuyết thư, người nhanh nói ra đi”

Một vành trăng rằm phát xuất ánh sáng nhu hoà, một thiếu nữ mặc y phục màu hồng phấn tay đang đan vào nhau, ngồi trên ghế, ngẩng ngơ ngắm nhìn ánh trăng.

-“Ồi ! mệt quá ” Tử Linh hiện tại cuối cùng đã rõ ràng, vì sao cổ đại danh y đều khó mời, cứ nhìn vào nhân khẩu bên ngoài không ngừng ùn ùn kéo dài đến xem, nằng cho dù không ăn không uống, mệt đến thổ huyết, cũng không xem được hết cho bệnh nhân nhiều như vậy.

Nàng sớm đã tiếp thụ cách vượt qua sự thực này. Vượt qua, sự phân giải của tổ chức tế bào trong thân thể, trải qua thời gian không gian, đã đạt được mục đích sau một lần nữa tổ hợp.

Nàng đã gặp may mắn trong quá trình này, thân thể tiếp nhận áp lực cực lớn, hơn nữa cũng không phát tác đau đầu, cũng không biết thân thể sau khi trọng tổ sẽ có biến hoá gì.

Nàng tin rằng đây là vận mệnh đã an bài, nhưng hy vọng lớn nhất của nàng là tự do.

Chuyển sự chú ý đi, hốt nhiên nhìn thấy một hắc y nhân, đang đứng trước mặt mình, không khỏi giật mình.

Vóc người thon dài, một thân hắc y, hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, bờ môi gợi cảm, khoé miệng hơi nhếch lên, mũi cao đẹp, trong đôi mắt đen nhánh có ẩn chứa một tia ưu thương, tia ưu thương này khiến cho khuôn mặt vốn như ánh mặt trời lại vô cớ bị vài đám mây đen che phủ.

-“Người là ai, lại tự tiện xông vào nơi đây, không sợ gặp quan chứ?” Tử Linh nghiêng đầu hỏi, nhưng không cảm thấy sợ hãi.

-“Hàn Chánh Hiền” Hắc y nhân thu lại ánh mắt, hẩn từ cái nhìn đầu tiên đã bị Tử Linh hấp mất hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, màu hồng nổi bật trên nền trắng. Đôi con ngươi thật to, lông mi thật dài, nhất là đôi mắt kia, buồn đau. Hắc hắc, quan sát kỹ, bên trong tựa hồ còn có một tầng lam sắc nhàn nhạt, trông đi trông lại, màu lam ấy tựa hồ càng rõ ràng hơn, thâm thúy như một phiến hải dương, theo lông mi chớp động, lay động tạo nên tầng tầng sóng biển.

-“Tử Linh cô nương?”

-“Đúng, chính là ta, tìm ta có chuyện gì?”

-“Thần y?” Mặc dù Hàn Chánh Hiền có nhìn lên nàng lúc chữa bệnh cho Tô lão gia, nhưng cũng chỉ là nhìn sau lưng, cho nên vẫn còn cần xác định lại một chút.

-“Thế nào, không giống à” Tử Linh đứng lên, ngẩng đầu, ưỡn ngực, một tay chấp sau lưng, một tay như đang vuốt ria mép, hốt nhiên nhớ ra mình không có ria mép, liền nhanh chóng chấp nốt tay kia ra sau lưng.

-“Xích” Hàn Chánh Hiền không nín được phì cười.

Tử Linh chỉ cảm thấy trước mặt người sáng, miêu tả đầu tiên, mặt trời thật chói mắt a, cho tới bây giờ chưa có phát hiện về tươi cười của một người lại ưa nhìn đến vậy.

-“Thỉnh thần y dời gót ngọc tới hàn xá, xem bệnh cho xá đệ.” Hàn Chánh Hiền cung kính ôm quyền.

-“Lại là xem bệnh, bên ngoài còn đang xếp hàng dài, người lại chen ngang, đối với người khác mà nói là không công bình.” Tử Linh giấu giếm miệng.

-“Thần y muốn bao nhiêu tiền? Ta sẽ tận lực làm tất cả, chỉ cầu ngài đồng ý xem bệnh cho xá đệ.”

-“Ta không thiếu tiền.”

-“Vậy ngài muốn cái gì?”

Tử Linh trừng mắt nhìn hần: “Võ công của ngươi không tệ, đứng trước mặt ta, mà ta cũng không nghe thấy thanh âm.”

-“Toàn nói đi đâu, không biết?” Hàn Chánh Hiên không minh bạch giữa võ công với chữa bệnh thì có quan hệ gì với nhau.

-“Làm bảo tiêu cho ta, bởi ta du sơn ngoạn thủy, khi nào cao hứng, bổn thần y sẽ giúp ngươi đi xem bệnh.”
Tử Linh gầy gầy bàn tính.

Hàn Chánh Hiên nhú nhú mày, hiện tại hần minh bạch rồi.

-“Thế nào, ngươi nguyện ý?”

-“Đồng ý, không biết thần y dự định bao giờ thì đi?”

Nhất thạch nhị diệu (Một hòn đá ném hai con chim), vừa có được chỗ dựa an toàn, lại thoát được đám người dây dưa bên ngoài.

-“Lên ngựa xuất phát. Được rồi, đừng gọi ta thần y, kêu ta Tử Linh là được rồi.” Giao dịch đạt thành, Tử Linh chỉ muốn nhanh chóng ly khai.

Tiền Lai khách sạn, trong gian phòng hạng nhất Thiên Tự, truyền đến một tiếng hét thảm thiết, “A —”

-“Xảy ra chuyện gì” Hàn Chánh Hiên đâm đầu chạy vọt vào phòng.

-“Con gián kia —” Tử Linh nhắm tịt mắt, đang không ngừng chỉ chỉ vào cái con vật sớm đã ngổm từ lâu, bộ mặt không biết đã biến thành bộ dạng gì rồi.

Hàn Chánh Hiên đảo đảo đôi bạch nhãn. “Không còn sớm nữa, xuống lầu ăn sớm một chút.”

-“Nga” Tử Linh kinh hồn không dám đi theo Hàn Chánh Hiên ra khỏi phòng, đi một bước còn ngoái đầu lại nhìn con gián đã biến nát, giống như nó đột nhiên sẽ sống lại vậy. Bước chân tự nhiên bất ổn, “ba” một tiếng, đã thấy mình ‘tiếp xúc thân mật’ với mặt sàn.

-“Là ai vậy hả? Sao lại lau sàn sạch thế, khiến cho nó trơn như vậy chứ?” Tử Linh bất mãn lâu bầu, xem ra hôm nay thật là xúi quẩy, vạn sự không tốt rồi.

Được người đỡ đứng lên, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt ân cần, Tử Linh vừa định cười cười với hần tỏ vẻ cảm kích, nhưng lại nghe thấy một câu nói làm nàng phẫn nộ.

-“Đồ ngốc, đi lại thôi mà cũng có thể té ngã được, như thế mà cũng là thần y.”

-“Té ngã với thầy thuốc có quan hệ gì chứ, hơn nữa, còn có liên quan đến ngươi nữa đấy.” Tử Linh lập tức biến sắc mặt (phòng mang trợn má) phản kích.

-“Với ta có quan hệ sao?” Hàn Chánh Hiên nét mặt đầy một bụng nghi vấn.

-“Ngươi không phải là bảo tiêu của ta hay sao? Trách nhiệm của bảo tiêu là phải bảo đảm an toàn cho nhân thân, ta nếu có chuyện gì xảy ra, ngươi còn muốn xem bệnh cho đệ đệ ngươi hay là không?” Về mặt Tử Linh lý sự cứ như là lẽ tất nhiên.

-“Ngươi -, nữ nhân.” Hàn Chánh Hiên cau cau mày, xoay người, kéo tay Tử Linh đi tới chỗ thang lầu.

Nghe thấy tiếng thét chói tai của Tử Linh, điểm tiểu nhị vừa mới chạy tới, liền được chứng kiến một màn đặc sắc này: “Khách, khách quan Ngài vừa gọi phải không?” Tiểu nhị gãi gãi đầu, cân nhắc trong lòng, con mắt chuột đảo đảo qua lại không giải thích được.

Tử Linh xông tới tiểu nhị làm mất quý, cũng không để ý tới hần, ngược lại theo sát phía sau Hàn Chánh Hiên, đi xuống lầu. Cảm giác đôi tay thật to lớn ấm áp của hần, trong lòng Tử Linh bỗng xuất hiện cảm giác là lạ.

-“Thế Vũ huynh?” Hàn Chánh Hiên bật thốt lên gọi. Dõi theo ánh mắt của hắn, Tử Linh thấy một bạch y nhân ước chừng hai mươi năm tuổi, đang ăn man đầu (bánh bao).

-“Hàn Chánh Hiên?” Bạch y nhân kinh ngạc đứng lên: “Không nghĩ tới lại gặp người ở chỗ này.” Lại quay đầu hướng về phía Tử Linh: “Vị này là?”

-“Ta gọi là Tử Linh, chào người.” Tử Linh cẩn thận quan sát vị nam tử trước mặt này, một đôi mày kiếm, mắt dài mảnh, trong con mắt màu đen loé lên quang mang trong sáng, cái mũi cao cao, bờ môi mỏng mảnh, cảm giác chính thể là, thâm trầm ổn trọng, gọi cảm mê người.

-“Thần y?” Trong mắt bạch y nam tử hiện lên một tia vui mừng pha lẫn sợ hãi, đánh giá thiếu nữ trước mặt.

-“Đông Phương Thế Vũ, người có tin tức linh thông nhất.” Hàn Chánh Hiên giới thiệu. “Thế Vũ huynh, người sao lại có nhã hứng đi dạo đến đây?”

-“Ai, ta là vì tìm người mà đến.” Đông Phương Thế Vũ ý tứ sâu xa nhìn hai người một chút: “Cũng hy vọng hai người các người chịu giúp ta việc vội vàng này.”

-“Chúng ta?” Hai người dị khẩu đồng thanh.

Đợi cho ba người an tọa xong, Đông Phương Thế Vũ mới bắt đầu kể lại ngọn nguồn câu chuyện:

Hai tháng trước, nhị muội của Đông Phương Thế Vũ là Đông Phương Vũ Tình chẳng biết mang từ đâu về một con hồng châu lưu ca (sáo đá mỏ hồng).

Quái lạ ở chỗ là con lưu ca này, vừa vào đại sảnh, đã quay về phía quần gia đang xin phép nghỉ của Đông Phương Thế Vũ kêu: “Là nam, là nam.”

Quần gia nhất thời sững người, theo phản xạ nói lại với lưu ca: “Mượn ngài cát ngôn (vay lời tốt của ngài).” Nguyên lai nguyên nhân quần gia xin phép nghỉ là hai ngày này lão bà của hắn sẽ sinh. Quả nhiên, ngay đêm hôm đó, lão bà của hắn đã sinh cho hắn một nhi tử béo mập.

Mà lưu ca cũng bởi thế mà tại Đông Phương gia bỗng nhiên nổi tiếng.

-“Trời mưa kia, trời mưa kia.” Mấy ngày sau thật sự có một cơn mưa to hiếm thấy, một tuần cứ thế trôi qua.

-“Chết rồi, chết rồi” trù nường (nữ đầu bếp) xin phép hồi hương, người trong nhà gửi thư tới nói, tiểu nhi tử của nàng nghịch thủy mà chết.

Những việc đại loại như thế, bất kể là tốt hay là xấu, việc lớn hay việc nhỏ, lại thỉnh thoảng từ trong miệng lưu ca phát ra. Bắt đầu từ đó, từ chỗ mọi người còn vì khả năng dự đoán tương lai mà cảm thấy cao hứng, dần dần nhân tâm lại biến thành hoang mang lo sợ, mỗi ngày đều đoán xem lời từ miệng lưu ca có ý tứ gì.

Mấy ngày trước, muội muội của Đông Phương Thế Vũ là Đông Phương Uyển Nhi không biết mắc phải căn bệnh quái lạ gì, nằm liệt giường không dậy nổi, ngày càng gầy gò dần, đã tìm rất nhiều danh y, nhưng cũng không có kết quả gì.

Liêu ca lại phun ra hai chữ “tà -, ngọc -.”

Mọi người đều cho rằng theo như lời lưu ca, chính là nhằm vào bệnh của Đông Phương Uyển Nhi. Mà tà - ngọc là chỉ tà vương tuyết linh ngọc.

Đông Phương Vũ Tình tính tình nóng nảy, cũng không thương lượng với Đông Phương Thế Vũ, đêm đó lưu lại lá thư nói là đi tà vương cốc.

-“Thế Vũ huynh không đi hỏi rõ nó, xem rốt cuộc hai chữ kia là có ý tứ gì sao?” Hàn Chánh Hiên nghe thế, không nhịn được liền đặt câu hỏi.

-“Đã hỏi, nhưng nó cũng không có hồi đáp ta, ta cũng cảm thấy nó là lạ, lo lắng bệnh của Uyển Nhi là do nó dựng lên. Nếu không phải Nhị muội Vũ Tình yêu thích nó như vậy, ta đã sớm bắt nó vứt ra ngoài rồi.” Đông Phương Thế Vũ bắt đầu dĩ lắc đầu.

-“Các người đang nói cái gì? Hỏi ai? Ai là lạ cơ?” Tử Linh cũng xen miệng vào hỏi.

Hàn Chánh Hiền mở miệng giải thích: “Điều, Thế Vũ huynh hiểu được điều ngữ. Nếu như nó đúng là lệ quỷ phụ thân gia hại Uyển Nhi, ta nhất định sẽ thu nó lại, ta thay mặt Hàn gia trừ ma.” Con người Hàn Chánh Hiền loé lên.

-“Ha, ha ha” Miệng Tử Linh ngoác mồm ra cười lém lỉnh, không nghĩ tới mình lại có hảo vận thế này, một lúc đã gặp được hai nhân vật thần kỳ, lại đều là siêu cấp suất ca, xem ra cuộc sống sau này sẽ không phải chịu tịch mịch nữa rồi.

Hàn Chánh Hiền nhìn thấy bộ dạng ngốc ngếch của Tử Linh, khe khẽ thở dài một hơi, thật không rõ trong đầu nàng đang suy nghĩ cái gì. Quay đầu lại tiếp tục đề tài: “Vậy người bảo chúng ta đi giúp cái gì? Đi xem con chim kia có phải quỷ không à?”

-“Đó là một trong những lí do, cũng muốn thỉnh Tử Linh thần y, đến xem bệnh cho xá muội, để biết rõ rốt cuộc là nguyên nhân gì.” Đông Phương Thế Vũ dụng ánh mắt hỏi, nhìn về phía Tử Linh còn đang ảo tưởng ở bên cạnh, không rõ là nguyên nhân gì, có thể khiến cho nàng cười không ngừng.

-“Đi, đi, ta nhất định đi. Có chuyện thú vị như vậy, không đi mới là kẻ ngốc.” Tử Linh đành chỉ những suy nghĩ viển vông không ngừng trong đầu. Thiên tài thực nữ của thế kỷ 21, không nghĩ tới trở lại cổ đại lại thành nha đầu ngu ngốc. Cũng khó trách, thế kỷ 21 của nàng, trong sinh hoạt ngoại trừ bệnh tật ra thì chỉ có thư, cả ngày sống trong sự thống khổ, tôn sùng chính là khoa học. Mà bây giờ, thân thể khỏe mạnh, cả người tràn đầy sức sống, sắc thái thần bí chung quanh, càng làm cho nàng giống như một hảo kỳ bảo đang chờ được thăm dò. Nàng là thần y, cảm giác này khiến cho nàng cảm nhận được mình cũng là một người hữu dụng. Cho nên nàng quyết định, muốn mỗi ngày được hưởng thụ đầy đủ nơi này.

2. Chương 2

Thiên Bất Vong Ngã

Tác giả : Nhất Biện Tuyết Hoa

Chương 2

Dịch giả : anubis1603

Nguồn : tangthuvien.com

Vừa mới tiến vào cửa lớn của Đông phương gia, Hàn Chánh Hiền đã cảm nhận được hai cỗ khí thế bất đồng một chính một tà. Vừa vào đại sảnh, liền nhìn thấy một con con liêu ca (chim nhồng nhồng, tiếng anh là hill myna) mổ đồ đậu trên một cái giá đậu, đang nghiêng đầu, nhìn ba người đang đi tới, mặc dù chân của nó bị dây xích khóa chặt, nhưng lại là một bộ dạng, biểu tình nhàn nhã điềm tĩnh.

Đôi mắt nó lúc nhìn về hướng Tử Linh thì không chịu nổi, ráo hoảnh :

- “Quái vật, quái vật.” Con liêu ca quay về phía Tử Linh kêu lên hai tiếng.

-“Người nói ai là quái vật?” Tử Linh không hiểu rõ hỏi lại.

-“Người là quái vật, quái vật, kiệt kiệt.....” Con liêu ca một bên kêu lên một bên cười đắc ý.

-“Người mới là quái vật, dám nói bản thân y là quái vật, ta thấy người là không muốn sống nữa rồi.” Tử Linh bốc hỏa phừng phừng tiến lên xách cái cổ của con liêu ca kia.

-“Linh nhi, đây là nhà người ta.” Hàn Chánh Hiền vội chạy tới cản lại, trước tình huống đáng sợ này còn không có biết rõ, nàng đã trước tiên đem con chim quý của người ta ra bóp chết.

Tử Linh tức giận buông lỏng tay ra.

Con liêu ca khẽ nhếch cái mỏ nhỏ, thè đầu lưỡi vắt sang một bên, quay về phía Tử Linh làm mặt quỷ.

Hàn Chánh Hiên trông thấy tình cảnh quỷ dị này, sửng sốt một chút.

-“Hắc hắc” Tử Linh đột nhiên cười gian một tiếng, bàn tay hướng cái đuôi của Con liêu ca, nhổ mạnh một cái.

-“Chi.....” Con liêu ca đột nhiên phát cuồng bay vọt lên cao, quên cả xích sắt ở chân, lại bị kéo giật ngược về, cả thân chim lộn ngã trên cái giá, nếu nói loài chim có nước mắt, chắc nó đã là nước mắt đầy mặt rồi.

-“xem người còn chửi ta nữa không.” Tử Linh mỉm cười vỗ vỗ hai tay.

-“Ai, nữ nhân.” Hàn Chánh Hiên lắc đầu.

Đông Phương Thế Vũ buồn cười xem một hồi nháo kịch. Một lát sau, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, hướng Hàn Chánh Hiên hỏi:

-“Người xem, Con liêu ca này có lẽ là....?”

Hàn Chánh Hiên khẽ lắc đầu:

-“Tà Ngọc kia có thể thật sự là chỉ Tuyệt linh ngọc của Tà Vương? Uyển Nhi vì sao lại sinh bệnh?” quay đầu hướng Con liêu ca hỏi.

Con liêu ca ổn định thân hình, quay đầu đi không có lý gì đến hấn, nhưng vẫn sửa sang lại lông vũ.

-” Lôi kéo cái gì mà lôi kéo, có tin ta vặt trụi lông vũ người hay không, khiến người lỏa thể để cho chủ người và loài chim nhìn người.” Tử Linh lửa giận còn chưa hạ, lại đưa bàn tay hướng tới.

-“Ta nói.” Con liêu ca lùi lại một góc giá tử, lông vũ toàn thân dựng đứng lên. Lấy lại bình tĩnh một chút, bực bội nói:

- “Mấy hôm trước, Đông Phương Uyển Nhi không biết từ đâu chơi nghịch một khối huyết ngọc, lại không biết như thế nào đã mở ra phong ấn, đã phóng thích oán linh ở bên trong. Bây giờ bệnh của nàng chính là do oán linh gây ra.”

-“Ta đi cứu Uyển Nhi.” Hàn Chánh Hiên nghe xong liền đứng dậy.

-“Cái này là một kiếp của nàng, người cứu cũng vô dụng, nàng nhất định chỉ có thể sống đến 18 tuổi.” Con liêu ca trắng mắt nhìn hấn một cái.

- “Còn có nửa tháng là tới sinh nhật của Uyển Nhi, nói mau như thế nào mới có thể cứu mạng nó?” Đông Phương Thế Vũ hai mắt như điện, nắm lấy sợi dây buộc cổ của Con liêu ca.

-“Người trẻ tuổi, hỏa khí đừng lớn như vậy, bóp chết ta, người điều gì cũng không biết được.” Con liêu ca trắng dã mắt, hôm nay thật xui xẻo, thiếu chút nữa bị bóp chết hai lần.

-“Xin lỗi, ta hơi nóng nảy, hãy mau nói cho ta, như thế nào mới có thể bảo trụ mạng sống của xá muội.” Đông Phương Thế Vũ lập tức buông tay ra.

-“Nói cho người cũng được, bắt quá sau khi nói cho người, phải phóng thích ta ra, bởi vì cái này là chuyện tiết lộ thiên cơ, ta phải trở lại bản thể của mình, nếu không tính mạng khó bảo toàn.” Con liêu ca nhìn chằm chằm Đông Phương Thế Vũ, ngữ khí phi thường nghiêm túc.

-“Có thể.” Bây giờ hấn muốn đáp ứng cái gì, Đông Phương thế Vũ cũng đồng ý.

-“Chỉ cần lúc sinh nhật 18 tuổi của nàng, trong tay vẫn cầm Tuyệt linh ngọc hộ thể, tránh thoát được Hắc Bạch vô thường của Minh giới đến câu hồn, thay đổi sổ sinh tử của địa phủ, nàng cũng có thể sống đến khi chết tự nhiên.” Con liêu ca trong lòng trộm cười, Tử diêm vương, cái này cũng xem như ta báo thù rồi.

-“Người nói có thật không?” Đông Phương Thế Vũ có phần hoài nghi, nhìn cái mặt có chút quỷ dị của nó.

-“Ta Vô Tu đạo nhân lừa người cái tên tiểu hoàng mao này sao?” Con liêu ca khinh thường trả lời.

- “Thiên sư?” Hàn Chánh Hiên kinh sợ hỏi.

-“Con chim này?” Tử Linh tiếp theo.

Vô Tu đạo nhân (con liêu ca) khinh thường nhìn Tử Linh một cái.

-“Mấy tháng trước, Vô Tu đạo nhân cùng một lão hữu trong lúc tán gẫu phát sinh tranh cãi, sau đó vô cớ thất tung.” Đông Phương Thế Vũ nhớ lại Tước Nhi từng nói cho hắn chuyện này.

-“Hắc hắc, là Điều nhi của người nói cho người.” Vô tu đạo nhân ngượng ngùng cười cười, sau đó lại tức giận tiếp tục nói:

- “Ngày đó, ta tìm đến Địa phủ Diêm vương, để cho hắn cứu ái đồ của ta, hắn nói không thể cải biến số mệnh. Một con Phá điều chết ngay trước mắt ta, lúc hắn nói không được, muốn điều hồn quay về thân thể, nhưng con chim kia chết sống cũng không muốn sống lại. Ta nói người ta muốn sống hắn không cho sống, muốn chết hắn cũng không cho chết, đầu óc hắn như thế nào mà lại bướng bỉnh như vậy. Sau đó hai chúng ta bắt đầu rầm rĩ, kết quả cuối cùng Tử diêm vương cực kỳ tức giận, đem ta đẩy vào trong thân thể phá điều này, thay nó sống tiếp. Ta vừa thích ứng thân thể này, lại bị muội muội người bắt về.” Vô tu đạo nhân (con liêu ca) có phần không thích.

-“Trách không được lại cảm giác người là lạ.” Đông phương thế vũ cời xích khóa trên Con liêu ca điều ra.

-“Xem ra, là phải đi Tà vương cốc một chuyến.”

-“Có thể hảo tâm nói cho các người bí mật nhập cốc, sau khi đến đó trông thấy ba cái ngã ba, chọn đường bên trái, ngã ba thứ hai vẫn là chọn đường bên trái, ngã ba thứ ba chọn đường bên phải. Trên đường nhìn thấy bất cứ chuyện hay vật gì, nghe được bất cứ thanh âm nào, đều không cần quan tâm, không nên dừng vào, càng không thể quay đầu lại. Lời ta đã nói xong, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, thì với ta không có quan hệ.” Vô tu đạo nhân (con liêu ca) run run cái cánh.

-“Người tại sao ngay từ đầu chỉ nói mấy chữ làm cho mọi người phải đoán?” Tử Linh rất không minh bạch.

-“Thiên cơ bất khả tiết lộ, hơn nữa mấy chữ mới có vẻ thần bí mà.” Vô tu đạo nhân(con liêu ca) liền trộm cười.

-“Thần bí cái đầu người.” Tử Linh lại muốn vặt lông của Vô tu đạo nhân (con liêu ca)

Vô tu đạo nhân(con liêu ca) lập tức bay đi.

-“Oa nhi, mặc dù ta không xem được sinh tiền cùng hậu thế của người, nhưng là lại biết người nửa đời sau sẽ không có con gái (báo thù cái hận nhỏ lông), cuối cùng giúp ta hỏi thăm bạch mi lão nhi. Kiệt.....kiệt.....”. Vô tu đạo nhân (con liêu ca) vừa cười vừa bay đi.

-“Con chim chết bầm, không cần người quản, bạch mi lão nhi?” Tử Linh thì thậm tự nói. Lúc rơi vào cái thời đại này, quả thật gặp được một lão giả có lông mày trắng, độ dài có thể so với Bạch mi ứng vương, còn cho mình một chút bạc (or ngân tử- loại tiền tệ), hắn giống như cha đỡ đầu, sau đó để lại một câu, có duyên thì gặp lại, rồi đi mất. Làm cho nàng rất khó hiểu.

-“Ta bây giờ phải đến với Uyển Nhi.”

-“Làm phiền hiền đệ rồi.”

-“Hiền, ta cũng muốn đi.” Cánh tay của Tử Linh lôi kéo quần áo hắn. Cảm giác tự mình có chút vui thích ở bên người Hàn Chánh Hiền, mặc dù nàng rất sợ quỷ, nhưng là chỉ có thấy được Hàn Chánh Hiền bình an, nàng mới tin tưởng.

-“Yên tâm, ta không có việc gì đâu.” Hàn Chánh Hiền vừa cười vừa khẽ xoa đầu Tử Linh:

- “Người chưa khai mở thiên nhãn, thì không nhìn được quỷ, quay lại đi, ta còn phải phân tâm chiếu cố người, thôi hãy ngồi chờ ta quay lại.”

-“Được rồi.” Tử linh biết lời hắn nói là thật, tự mình rất không thích chính là làm gánh nặng của người khác.

Đưa mắt nhìn Hàn Chánh Hiền rời đi, Tử Linh cảm giác tự mình trong lòng trống trải, hai mắt thần thờ, không biết suy nghĩ cái gì.

Đông phương thế vũ có chút kì quái nhìn nữ nhân trước mắt, lúc phát lộ thì như một đám lửa, lúc an tĩnh thì lại đẹp như một gốc thủy tiên muốn nở rộ.

Mỗi người theo đuổi tâm sự của mình, mãi cho đến Hàn Chánh Hiền xuất hiện lại.

-“Hiên.” Tử Linh hưng phấn chạy đến.

Hàn Chánh Hiền lại trêu mếu khẽ xoa đầu nàng.

-“May mắn không làm nhục mệnh.” ngẩng đầu hướng về Đông phương thế vũ.

-“Ta thiếu người một món nhân tình.” Đông phương thế vũ cảm kích nhìn hắn.

-“Uyển Nhi cũng là muội muội ta, hơn nữa ta hi vọng chuyển đi Tà vương cốc, người sẽ lại thiếu ta một cái nữa.” Hàn Chánh Hiền trêu ghẹo nói.

-“A a, người tên gia hỏa này.” Đông phương thế vũ nắm một quyền vào ngực Hàn Chánh Hiền.

-“Cửa lớn của Đông phương gia, vĩnh viễn vì người mở rộng.”

Hàn Chánh Hiền ôm ngực khẽ toét miệng cười vui vẻ.

Đông phương thế vũ rõ ràng, từ tiểu Uyển Nhi cũng thích Hàn Chánh Hiền, mỗi lần chỉ cần hắn tới, đều sẽ vui vẻ vây quanh bên người hắn, dường như chỉ có thấy được Hàn Chánh Hiền, mới là việc hạnh phúc nhất trong đời nàng. Mà Hàn Chánh Hiền, lại vẫn chỉ thương yêu nàng như muội muội.

Oán linh có thể trừ, Tử Linh cũng gặp được Đông phương Uyển Nhi rồi, liền đi sắc mấy thang thuốc trấn định an thần.

Mặc dù chưa đến 18 tuổi, Đông phương Uyển Nhi cũng đã cấp cho người khác thấy một vẻ đẹp bất phàm, hai hàng lông mày không vẽ mà đậm, hạnh nhân(mắt to) đen láy trong suốt như nước, cái mũi nhỏ nhắn thanh tú, nhưng thân thể hơi nhược, làn môi đỏ lộ ra một tia thần nhiên, mái tóc đen tuyền như dòng suối phủ trên ngực.

Làm cho Tử Linh cảm thấy trong tâm không thoải mái, là vừa tiến vào phòng, ánh mắt của Đông phương Uyển Nhi liền không rời khỏi Hàn Chánh Hiền.

Trở lại sảnh chính, Tử Linh vẫn buồn bực không vui.

-“Làm sao vậy, Linh Nhi?” Hàn Chánh Hiền khẽ kéo tay Tử Linh.

-“Không có gì, khi nào thì đi Tà vương cốc?” Tử Linh chuyển đề tài.

-“Lập tức đi ngay, nhưng mà người phải ở lại.” Hàn Chánh Hiền quyết định không cho Tử Linh đi mạo hiểm như vậy.

-“Tại sao không cho ta đi?” Tử Linh rất là khó hiểu.

-“Tà vương cốc quá nguy hiểm, hơn nữa việc này với người cũng không quan hệ.” Hàn Chánh Hiền thái độ rất kiên quyết.

-“Tà vương có phải là lông mày màu trắng hay không?” Tử Linh ánh mắt xoay chuyển một cái.

-“Đúng” Tà vương danh tiếng vang vọng thiên hạ, Hàn Chánh Hiền cho rằng Tử Linh biết Tà vương lông mi trắng là chuyện rất bình thường.

-“Hắc hắc, đó chính là nghĩa phụ ta.” Tử Linh đắc ý nói.

-“Tà vương làm việc mặc kệ đúng sai, chỉ cần cá nhân vui thích, nhưng hắn khi nào nhận người làm nghĩa nữ?” Đông phương thế vũ không nhịn được hỏi một câu, nữ nhân này trên người rút cuộc còn có bao nhiêu bí mật?

-“Không nói cho các người, cho nên phen này ta quyết định đến Tà vương cốc.” Tử Linh vỗ tay sau lưng, đối diện với bọn họ chớp chớp mắt, bảo trì bộ dạng thần bí.

3. Chương 3

Thiên Bất Vong Ngã

Tác giả : Nhất Biện Tuyết Hoa

Chương 3

Dịch giả : anubis1603

Nguồn : tangthuvien.com

Trên đường đi, vì thời gian gấp gáp, Tử Linh cùng Hàn chánh Hiên cùng cưỡi chung một con ngựa, Đông Phương Thế Vũ tự cưỡi một con, quất roi phi tốc, rất ít nghỉ ngơi. Trong lúc đó, có rất nhiều chú chim nhỏ không rõ tên đậu trên vai Đông Phương Thế Vũ, truyền lại tin tức của Đông Phương Vũ Tình, nàng còn đang lòng vòng trước cốc chưa vào được. Nhìn thấy năng lực nói chuyện với nhiều loại chim như vậy, thật sự là khiến cho Tử Linh hâm mộ không thôi.

Trước một mảng rừng cây tươi tốt, một thiếu nữ y phục màu đỏ, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào rừng cây, vênh cái mặt nhỏ đỏ rựng lên đang mắng to:

–“Xú Tà Vương đáng chết, mau cho bốn tiểu thư đi vào, nếu không một mối lửa, thiêu rụi Quỷ lâm này của ngươi.”

Tử Linh biết đã đến nơi rồi.

–“Tình Nhi.” Đông Phương Thế Vũ xoay người xuống ngựa, bước nhanh tới trước người hồng y thiếu nữ.

–“Ca ca?” Hồng y thiếu nữ nghe tiếng quay đầu lại:

–“Chánh Hiên ca ca? Ngươi là ai? Các ngươi tại sao nhanh như vậy đã tới rồi?” Cuối cùng quay về phía Đông Phương Thế Vũ.

–“Ồ nháo, cũng lớn như vậy rồi mà còn giống lúc nhỏ một dạng, làm việc lỗ mãng như vậy, tại sao không bàn bạc với ta đã chạy đi? Có biết ta đã thêm lo lắng hay không?” Đông Phương Thế Vũ tiến lên cầm lấy cổ tay Vũ Tình, rất tức giận trách cứ.

–“Ta cũng là lo lắng bắt được Tuyết linh ngọc, sợ theo như lời người nói, người không cho ta tới.” Đông Phương Vũ Tình nhìn ca ca phát hỏa khí lớn như vậy, biết rằng tự mình có phần phạm sai lầm, cúi đầu xuống thanh âm càng nói càng nhỏ.

–“Biết ta không cho người tới người vẫn tới, Tuyết linh ngọc kia là người nói bắt được thì có thể bắt được sao? Mau một chút quay về cho ta, đây không phải là chỗ trẻ con như người nên đến.” Đông Phương Thế Vũ một bên trách cứ muội muội một bên lôi nàng đến trước ngựa.

–“Ta không trở về, Tuyết linh ngọc ta còn chưa cầm được trong tay, hơn nữa nàng cũng là nữ hài tử nha.” Đông Phương Vũ Tình dẩu miệng, dùng tay kia chỉ vào Tử linh đang mỉm cười một bên, rất không phục, cũng là không có lên ngựa.

–“Tử Linh là thần y, lại là nghĩa nữ của Tà Vương, hơn nữa có hai người chúng ta ở đây người cứ yên tâm quay về đi.” Hàn chánh Hiên bình tĩnh nói:

–“Uyển Nhi bệnh nặng mới khỏi, người nên khẩn trương trở về chiếu cố nàng.” Hần biết Vũ Tình rất yêu thương muội muội.

–“Bệnh của Uyển Nhi khỏi rồi?” Đông Phương Vũ Tình mở to mắt, nhìn Hàn Chánh Hiên có phần không tin. “Nhưng mà.....”

–“Đừng nhưng mà nữa, nói ra thì dài lắm, đợi chúng ta về nhà nhất thiết nói lại cho người.” Đông Phương Thế Vũ ôm lấy Đông Phương Vũ Tình một cái, dìu nàng ngồi lên lưng ngựa:

-“Nhớ kỹ, trước khi chúng ta quay về, người phải bảo hộ Uyển Nhi cho tốt.”

Không đợi Đông Phương Vũ Tình tiếp hỏi han lần nữa, giờ chuông vỗ xuống móng ngựa “Ba”. Con ngựa nểm đau, hí dài một tiếng, dừng mãnh chạy đi.

Đông Phương Thế Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, quay lại hai người nói:

-“Chạy mấy ngày đường rồi, hôm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, ta đi kiếm ít củi khô rồi quay lại.”

Tử Linh cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng cảm thán: “Nắng chiều đẹp quá, ta lần đầu tiên nhìn được cảnh mặt trời lặn rõ ràng như vậy, nguyên lai lại có thể là đẹp như vậy.” Đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, cảm thán thở dài một câu:

-“Tịch dương vô hạn hảo, chích thị cận hoàng hôn.”

(dg:Cái này chắc là thơ đó)

Tịch dương vô cùng đẹp

Chỉ tiếc sắp hoàng hôn

-“Lại nghĩ ngợi gì vậy?” Hàn chánh Hiên đi tới phía sau Tử Linh, nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng Tử Linh.

Tử Linh gối đầu lên vai Hàn chánh Hiên, cảm giác được sự phóng túng chưa bao giờ trải qua:

-“Hiên, người vẫn sẽ cùng ta xem tịch dương chứ?”

-“A a, vẫn xem? Vậy không thành pho tượng, ta sẽ cùng người cả đời, người muốn xem lúc nào chúng ta sẽ xem lúc đó.” Hàn chánh Hiên áp má vào tai Tử Linh, chóp mũi truyền đến từng trận mùi thơm ngào ngạt.

Tử Linh quay đầu lại, hai tay ôm lấy cổ Hàn chánh Hiên:

-“Hiên, người có thích ta không?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Hàn chánh Hiên mỉm cười khê nhéo cái mũi thanh tú nhỏ nhắn của nàng:

-“Thích, đương nhiên là thích, từ lần đầu tiên nhìn thấy người, cũng đã thích rồi.”

-“Vì sao thích ta?” Tử Linh có chút kích động, lại có chút phần băn khoăn:

“Nhưng ta không xinh đẹp lại không ôn nhu.”

Hàn chánh Hiên khê hôn lên khuôn mặt nàng, nhìn thẳng vào hai mắt nàng rất chăm chú, nói với nàng:

-“Thích một người là không có lý do, nếu như người muốn ta sẽ nói ra, ta nói cho người, ta thích sự hoạt bát của người, thích cá tính của người, thích cái thần thái trầm ổn lúc chữa bệnh cứu người của người, thích lúc người quan tâm ta, biểu hiện ra lo lắng, thích ưu điểm của người, cũng thích khuyết điểm của người, không cần người phải là xinh đẹp, chỉ cần ta biết ta thích người là đủ rồi.”

-“Hiên” Nghe xong Hàn chánh Hiên trực tiếp thổ lộ như vậy, Tử Linh cảm thấy hai mắt có chút ươn ướt.

Đông Phương Thế Vũ đi kiếm củi về chất trên mặt đất nhóm lửa, nhìn hai người nói chuyện một bên, không có tới quấy rầy. “Nguyên lai hai người bọn họ có quan hệ, đã thân mật như thế rồi.” Đông Phương Thế Vũ tự mình suy ngẫm, lại nghĩ đến muội muội một chút, thở dài một hơi, nhìn đồng lửa suy tưởng đến thần thờ.

-“Lại đây.”Hàn chánh Hiên lôi kéo tay của Tử linh ngồi vào cạnh đồng lửa, ôm Tử Linh vào trong lòng:

-“Để ta kể cho người chuyện xưa của ta.”

Tử Linh tựa vào lồng ngực Hàn chánh Hiên lắng lắng lắng nghe.

-“Nhà ta là một gia tộc lớn, trong nhà có cha, mẹ, mẹ hai và một đệ đệ. Người hầu có đến mấy trăm người. Cha mẹ đều rất thương yêu ta, cho nên đối với ta kỳ vọng cũng lại rất cao, cả ngày giam ta trong thư phòng đọc sách viết chữ, cũng không cho chúng ta đi ra ngoài đường chơi đùa.

Năm ấy ta 13 tuổi, đệ đệ Tiểu Kỳ 4 tuổi, một buổi trưa, phụ thân đi ra ngoài làm việc còn chưa về, mẹ và mẹ hai cũng đang nghỉ ngơi, ta thừa dịp người khác đều không chú ý liền len lén dẫn đệ đệ ra ngoài chơi đùa.

Hậu viện có một gốc cây mận, quả mận mới chín vừa to vừa tròn, thật xa đã có thể nhìn thấy một đám quả xanh. Ta tối mắt trèo lên cây hái quả mận, hái được quả mận ném cho đệ đệ dưới gốc cây nhặt lấy. Ta nhìn mọi chỗ trên cây, có một quả mận xanh vừa to vừa xanh(lục) phát ra lục quang cuộn cuộn, dường như giống lúc ta thấp đèn một dạng lập lòe lập lòe. Ta không suy nghĩ nhiều, lại trèo lên.

-“Ca ca cẩn thận”

‘Rắc’ một tiếng, ta biết cành cây bị gãy, không kịp nghĩ nhiều, ta rơi xuống. Chỉ nghe thấy Tiểu Kỳ ‘A....’ một tiếng, ta đã hôn mê.

Hàn chánh Hiên nhắm chặt hai mắt, đầu my nhíu lại, vẻ mặt thống khổ.

- “Hiên.” Tử Linh đưa tay từ từ vuốt ve hai hàng lông mày của hân.

Hàn chánh Hiên hít một hơi thật sâu, cầm tay nàng đặt trước ngực nói tiếp:

-“Đợi lúc ta tỉnh lại, đã được người bế vào trong phòng. Ta cũng không lo ngại, mà Tiểu Kỳ lại bị ta ngã đè lên gây mất hai chân. Mặc dù trên người không có lưu lại bất cứ vết thương nào nhưng là một đôi chân rút cuộc không thể đứng lên. Bao nhiêu năm rồi, tìm rất nhiều danh y, dùng rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không thể chữa trị cho chân của Tiểu Kỳ. Cha, mẹ, mẹ hai, Tiểu Kỳ bọn họ cho tới giờ không có trách ta, nhưng là nhìn thấy bọn họ thống khổ, bất đắc dĩ, ánh mắt bất lực, ta cũng không thể tha thứ cho chính mình, là ta không tốt, là ta đè lên chân của hân, là ta làm hại Tiểu Kỳ cả đời không thể đứng lên bước đi.”

Tử Linh ngồi ở một bên, đổi lại tư thế, ôm lấy cả người Hàn chánh hiên đang run rẩy, ôm lấy đầu hân vào ngực mình, nhẹ nhàng lau nước mắt đang đọng trên mặt Hàn chánh hiên, không ngừng ôn nhu thủ thủ:

-“Không có việc gì, có ta đây, yên tâm, ta chính là thần y nha, người lại tìm được ta rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp để cho Tiểu Kỳ lại có thể đứng lên. Yên tâm, được rồi, tin tưởng ta, không sao đâu.”

Nghe được những lời an ủi của nàng, trống ngực bình ổn trở lại, Hàn chánh Hiên dần dần không còn run rẩy nữa, an tâm ngủ thiếp đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người liền lục tục tỉnh lại, nghỉ ngơi ăn lương khô, chuẩn bị vượt cửa ải thứ nhất.

Đông Phương Thế Vũ phía trước, Tử Linh ở giữa, Hàn chánh Hiên ở phía sau, ba người trước sau tiến vào rừng rậm. Đi tới ngã rẽ đầu tiên, Đông Phương Thế Vũ không an tâm dặn dò hai người lần nữa:

-“Sau khi vào cửa, vô luận thấy cái gì, nghe cái gì, đều phải theo ta, không được rời đi, không được đụng chạm, không được quay đầu lại.”

Hai người gật đầu:

-“Đông Phương Thế Vũ, người cũng phải cẩn thận.” Tử Linh quan tâm nói, không muốn bất luận kẻ nào gặp chuyện không may.

Đông Phương Thế Vũ ánh mắt phức tạp nhìn nàng một chút rồi sau đó lại khoát nhiên cười nói:

-“Cám ơn” xoay người hướng con đường phía trái đi đến.

Vừa vào bên trong, ba người liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người. Hai bên xếp đầy một loạt kim thụ ngân thụ, trên cây mọc đầy quả to quả nhỏ toàn thân châu, phỉ thúy, mã não, toàn thạch đều là trân quý bảo thạch. Từng viên dưới ánh sáng mặt trời phát ra quang mang chói mắt.

-“Oa, cái này chẳng lẽ là bảo tàng của Tà Vương?” Tử Linh hai mắt đều hoa lên.

-“Cái này là huyền tượng, chiến tuyến chính là lòng tham một mặt trong nhân tâm.” Hàn chánh Hiên cân nhắc bốn phía.

-“Sống không lấy được, chết không mang theo, một người giàu có, chết đi còn không phải giống nhau, có được quá nhiều tài phú, vị tất đã là chuyện tốt.”

Đông Phương Thế Vũ chỉ lúc đầu ngây ngốc một hồi, lập tức đã khôi phục bình thường, không để vào mắt tiếp tục đi lên:

-“Theo lên” Âm thanh trầm thấp, mặc dù không lớn nhưng rất rõ ràng.

-“Cảnh sắc đẹp như vậy, không xem đáng tiếc quá.” Tử Linh phải nhìn chút, trái xem một tý, mặc kệ cái gì ảo ảnh hay không ảo ảnh, chỉ hận hai mắt cũng không đủ để nhìn.

-“Lại nhìn, cẩn thận bị chúng nó làm lóa mắt của ngươi.” Hàn chánh Hiên buồn cười lắc đầu, một tay che mắt Tử Linh, một tay kéo nàng đi lên trước.

-“A” Tử Linh không dám nói cái gì nữa, trái lại tùy ý để Hàn chánh Hiên bưng hai mắt nàng đi lên phía trước.

Chỉ một lúc sau, đi tới ngã rẽ thứ hai. Đông Phương Thế Vũ không do dự đi tới.

Lần này hiện ra trước mắt lại là một cảnh tượng khác, một bức vô cùng kỳ quái dị thường.

Cự hình ngô công cao hơn 9 thước đang huy vũ những cái chân dài của nó, quái thú đầu ưng thân sư tử đang huy động hai cánh, quay vào nhau phun ra hỏa diễm phần nộ. Các loại quái vật xấu xí cùng lệ quỷ vây quanh bốn phía bọn họ.

Tử Linh rụt cổ lại, cẩn thận thăm dò nhìn xung quanh vừa lúc nhìn lên một tên quỷ phía trước đang tới. Nó không có thiên linh cái, một đầu bết tóc, chỉ có nửa bộ phận, hẳn là chỗ ở đỉnh đầu phơi bày ra não tương màu trắng, lượng lớn máu phun ra, máu tươi như suối nhỏ chảy loang trên trán hắn, sền sệt chảy qua mũi và môi, cổ, ngực, vai...chảy tới mặt đất. Khi hắn muốn mở miệng cười, máu lại chảy vào trong miệng hắn, làm hàm răng nhuộm một màu huyết hồng.

-“A....” Tử Linh kinh sợ kêu lên, bưng kín hai mắt.

-“Linh nhi sao thế?” Đông Phương Thế Vũ dừng bước, khẩn trương hỏi, chế trụ ý muốn quay đầu lại.

-“Nàng không sao, chỉ bất quá là bị hù dọa thôi, chúng ta tiếp tục đi.” Hàn chánh Hiên một bên tỉnh táo trả lời một bên ôm lấy eo Tử Linh.

-“Hiên, ngươi không phải nói ta không khai mở thiên nhãn thì không nhìn thấy quỷ sao? Tại sao ta vẫn thấy được chúng nó?” Thân thể Tử Linh không chịu khống chế lách tránh ra.

-“Chúng nó đều là thứ sợ hãi nhất trong tâm lý con người, cũng là ảo ảnh.” Hàn chánh Hiên cúi đầu ghé vào tai Tử Linh nói:

-“Sợ hãi thì nhắm mắt vào, tựa vào người ta, ta dẫn ngươi đi.”

Đông Phương Thế Vũ sau khi nghe được phía sau hai người đã khôi phục bình tĩnh, bước nhanh về phía trước:

-“Địa phương quỷ quái này, thật không phải là người ngốc, không biết chốc lát lại sẽ xuất hiện cái thứ quái quỷ gì nữa.”

Rất nhanh, bọn họ đi tới ngã rẽ thứ ba....

4. Chương 4

Thiên Bất Vong Ngã

Tác giả : Nhất Biện Tuyết Hoa

Chương 4

Dịch giả : anubis1603

Nguồn : tangthuvien.com

Đông Phương Thế Vũ hít sâu một hơi, nhìn về con đường phía trước, trong lòng rút cuộc có một tia khiếp đảm. Hàn Chánh Hiên cánh tay đang đặt ở eo Tử Linh liền hạ ý thức khẽ ôm chặt lấy. Tử Linh mím môi, nắm chặt lấy cánh tay của Hàn Chánh Hiên.

Ba người điều chỉnh hạ thấp hơi thở, Đông Phương Thế Vũ gầm nhẹ một tiếng:

–“Đi.” nhắc chân bước về phía lộ khẩu bên phải.

Hai bên đường không có bảo thạch chói mắt, không có quỷ thú quái dị, trong rừng cây sương mù mờ mịt, bên tai chỉ truyền đến “Sa sa” tiếng lá cây xào xạc. Càng đi vào trong sương mù càng nhiều, ba người cự ly hỗ trợ nhau rất gần, bởi vì không nhìn thấy đường, cho nên từng bước bước đi cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ một không cẩn thận lạc mất một người.

–“Thế Vũ lão đại, ta chết rất thảm nha!” Một tiếng khóc thê lương của một nam hài truyền đến. Đông Phương Thế Vũ đột nhiên đứng phắt lại.

–“Thế Vũ lão đại, là người làm hại ta, nếu như không phải người bảo chúng ta đi bơi, ta cũng sẽ không đi con sông nhỏ bên kia, nếu như ta không đi vậy Trùng Vũ ta cũng sẽ không bị sét đánh trúng. Thế Vũ lão đại, đều là người làm hại, đều là bởi vì người ta mới chết, Thế Vũ lão đại, ta chết oan uổng quá.” Giọng nói âm trầm lại truyền đến lần nữa.

–“Thế Vũ, cái này với người không quan hệ, ngày đó dương quang tươi sáng, ai cũng không biết trời sẽ mưa, hơn nữa chúng ta đều mặc xong quần áo rồi chạy về, ai cũng không biết đạo lôi điện kia lại đánh trúng trên người Hàn Mạc, người vì sao phải đem trách nhiệm khoác lên trên đầu chính mình.” Hàn Chánh Hiên lo lắng phản bác lại.

–“Không, điều này đều là sai lầm của ta, là sai lầm của ta, hần nói rất đúng, là ta không nên gọi các người đi bơi, là ta làm hại hần.” Đông Phương Thế Vũ hai tay ôm đầu, chán nản ngồi xuống đất.

–“Những gì người làm vì gia đình bọn hần còn chưa đủ sao? Hiếu kính với thân sinh của bọn hần, đối với đệ đệ muội muội của bọn họ như người nhà mình. Cơm áo qua ngày của Hàn phủ là người tru cấp đều đặn. Nhiều năm qua như vậy, người còn không có thoát khỏi ám ảnh này sao?” Nếu như có thể, Hàn Chánh Hiên thật muốn đánh một quyền vào đầu Đông Phương Thế Vũ làm cho hần tỉnh ra.

–“Không, đều là sai lầm của ta, ta đáng chết, ta không đúng.” Đông Phương Thế Vũ giọng nói có chút nghẹn ngào, nói không ra tiếng.

–“Dát dát, Thế Vũ lão đại, người tại sao không chết đi, như thế nào còn không chết đi nha, là người làm hại ta, người trả mạng sống cho ta.” Giọng nói rộn tóc gây lại truyền đến lần nữa.

–“Đông Phương Thế Vũ người thanh tỉnh một chút cho ta.” Tử Linh giẫy ra khỏi ngực Hàn Chánh Hiên, ngồi xổm xuống, hai tay không ngừng lay động hai vai Đông Phương Thế Vũ:

–“Không nên đem mình trở thành giống như thánh nhân một dạng, đem tội lỗi đều nói thành là sai lầm của mình. Nếu như ta đến nhà người chơi đùa, không cẩn thận ngã bị thương chảy máu, người cũng nói là do người tạo thành à? Nếu như ở nhà người ăn cơm, không cẩn thận bị hóc xương cá chết nghẹn, chẳng lẽ người cũng nói là người làm hại? Vậy người là không hề ăn cá nữa, cũng vĩnh viễn không ăn cơm, hoặc là vĩnh viễn không đi ra đường?”

Tử Linh càng nói càng khí thế, nhưng cũng dừng lại, uyển chuyển nói:

–“Sự việc phân ra lớn nhỏ, nặng nhẹ, việc này người phải phân rõ không phải là sai lầm của người, chuyện Hàn Mạc chết, người tại sao phải nói là do chính mình làm hại?”

Đông Phương Thế Vũ nửa ngày cũng chưa có phản ứng, “vô tu đạo trưởng nói rất đúng, xem ra là do mệnh trời, cái này đều là kiếp số.” Đông Phương Thế Vũ chậm rãi đứng lên, giơ tay áo lau sạch nước mắt:

–“Cám ơn, đây là tâm ma, mọi người phải cẩn thận.”

Thấy Đông Phương Thế Vũ đã khôi phục như lúc ban đầu, hai người không khỏi âm thầm thở phào một hơi. Tử Linh không nghĩ tới Đông Phương Thế Vũ là người kiên cường như vậy, tâm lý dĩ nhiên cũng công

trên lưng gánh nặng như vậy, chuyển đi Tà Vương cốc lần này, có thể làm cho hấn từ nay về sau mở rộng tâm linh của chính mình, cũng không uổng công chuyến này rồi. Nguyên lai cuộc sống của mỗi người đều không phải là thuận buồm xuôi gió (nv:nhất phàm phong thuận), khổ và không khổ chỉ có tự mình trong lòng rõ nhất.

Giọng nói thê lương lại chuyển biến thành thanh âm khốc lóc của một nữ nhân 50 tuổi:

-“Linh nhi....người ở đâu? Linh nhi của ta, mẫu thân rất nhớ người, hai mắt của mẫu thân đã khóc đến mù rồi, người phải trở lại thăm mẫu thân một chút.”

-“Mẫu thân.” Cái mũi Tử Linh nổi lên một trận cay xót, nước mắt cũng không ngừng được chảy xuống. Hai chân mềm nhũn, khụy xuống mặt đất.

-“Linh nhi” Hàn Chánh Hiên thấy thế lại ôm vòng lấy Tử Linh, dịu dàng cố định trên người mình.

Giọng nói lão phụ nhân lại vang lên bên tai:

-“Linh nhi, trở về đi, ta và cha người mỗi ngày đều nghĩ đến người, diên cuồng tìm người, bệnh tình của người có khá lên không? Còn vắng đầu hay không, có đau hay không? Chúng ta rất lo lắng cho người, người ăn có ngon miệng hay không? Quần áo mặc có ấm hay không? Quay về đi Linh nhi, chúng ta đều đang chờ người, mẫu thân thật sự không thể không có người, Linh Nhi.”

-“Mẫu thân, là ta bất hiếu, là ta không đúng, ta không nên rời khỏi, mẫu thân, xin lỗi, người tha thứ cho ta.” Tử Linh đã khốc lóc hồ đồ một trận, trong đầu trống rỗng, không biết tự mình nên nói cái gì, nên làm cái gì?

-“Linh nhi, nhà người ở đâu? Chờ chúng ta sau khi rời khỏi đây, sẽ đưa người về nhà.” Tiếng khốc của Tử Linh làm cho Đông Phương Thế Vũ cảm thấy rất đau lòng.

-“Không nên khóc nữa, cái này là ma âm, người chỉ có vượt qua tâm ma của chính mình, thanh âm mới có thể biến mất.”

-“Nữ nhân, nghe được Đông Phương đại ca không?” Hàn Chánh Hiên sợ nhất gặp phải nữ nhân khốc lóc, nhất là thấy Tử Linh như vậy bất lực.

-“Thu liễm tâm thần chính mình, không nên dễ dàng bị khống chế, ta nói rồi sẽ vĩnh viễn theo người, trừ phi người chán ghét ta, không cần ta.” dùng tiếng gầm rất gần.

Một tiếng gầm này, ngược lại làm cho Tử Linh đầu óc đột nhiên tỉnh táo trở lại. Đúng nha, chính mình mặc dù không nói lời từ biệt khiến cha mẹ lo lắng, nhưng cho dù trở về cũng khó thoát khỏi vận mệnh phải chết. Nếu như thực sự là như vậy, cha mẹ sẽ vì lần nữa bị đả kích mà lâm bệnh không dậy nổi. Nếu như vậy, còn không bằng cho bọn họ một tia hi vọng, cũng để cho mình có thể ở chỗ này sinh tồn thật tốt, nơi này mới là chỗ dành cho mình, sau này nghĩ biện pháp để cho bọn họ biết mình bình an mới là chuyện chính mình cần làm. Suy nghĩ cẩn thận xong, Tử Linh từ từ đứng thẳng lên:

-“Đông Phương đại ca, Hiên, ta không sao rồi, cảm ơn các người, chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Ba người đều tự chìm đắm vào tâm sự riêng, trầm muộn bước tiếp về phía trước.

Được một lát, một giọng nói non nớt truyền đến:

-“Ca ca, ca ca, Tiểu Kỳ đau chân quá, Tiểu Kỳ muốn ca ca ôm.”

“Tiểu Kỳ?”Hàn Chánh Hiên như phản xạ có điều kiện liền muốn quay đầu lại.

-“Hiên, đây là ảo giác, đó không phải chân chánh Tiểu Kỳ.” Tử Linh hai tay ôm chặt hai cổ tay Hàn Chánh Hiên, kịp thời ngăn lại xúc động của hấn. “Tiểu Kỳ” Hàn Chánh Hiên cảm thấy trước mắt một mảng mờ hồ.

-“Ca ca không cần Tiểu kỳ nữa sao?Ca ca nghi ngờ Tiểu Kỳ sao? Tiểu kỳ rất thương cảm, Tiểu Kỳ là một tên phế vật, là một tên phế vật ngay cả đứng cũng không đứng lên được, gặp lại ca ca, Tiểu Kỳ cũng không muốn làm ca ca chán ghét nữa, Tiểu Kỳ quyết định không hề làm gánh nặng của mọi người nữa, Tiểu Kỳ đi.” Thanh âm trở nên u buồn, càng ngày càng nhỏ.

-“Tiểu Kỳ không nên, ca ca chưa từng chán ghét Tiểu Kỳ, ca ca cho tới bây giờ chưa từng nghi ngờ Tiểu Kỳ, là sai lầm của ca ca.” Hàn Chánh Hiên nóng nảy điên cuồng muốn giãy ra khỏi sự trói buộc của Tử Linh:

- “Hiên, đó không phải sự thật, người tỉnh táo tỉnh táo.” Tử Linh mắt thấy sẽ không khống chế được Hàn Chánh Hiên. “Ồ ô ô ô ô....” tiếng khóc không ngừng truyền đến. Tử Linh gấp đến độ kêu to:

-“Thế Vũ đại ca, ta rất nhanh sẽ không giữ nổi hân nữa rồi.”

Đông Phương Thế Vũ lập tức lùi về phía sau từng bước, một tay nắm được một cánh tay của Hàn Chánh Hiên, đợi Tử Linh nghiêng qua một bên, tay kia lại nắm được cánh tay còn lại của Hàn Chánh Hiên, đem cổ định tại eo lưng chính mình. Một loạt động tác vừa mới hoàn thành. Ngực Hàn Chánh Hiên dán sát vào lưng của Đông Phương Thế Vũ, hình thành tư thế ôm lưng:

-“Người....bắt đầu không biết đâu là thật?...”

Đông Phương Thế Vũ lớn tiếng trách móc. Đợi động tác sau người hơi chút bình ổn, lại tiếp tục nói:

-“Tử Linh là thần y, người chẳng lẽ còn không tin tưởng y thuật của nàng.?”

Đông Phương Thế Vũ đợi phía sau không giãy dụa, hô hấp đã bình thường, liền vỗ vỗ hai tay Hàn Chánh Hiên rồi buông ra, mỉm cười:

-“Đi thôi, phía trước chính là cửa ra rồi.”

Trong lúc cửa ra thụ lâm còn trước mắt, ba người đều nén xuống một hơi, từng bước đi ra ngoài.

-“Đại ca, Uyển nhi muội muội đã xảy ra chuyện.” thanh âm bối rối của Đông Phương vũ tình truyền đến.

-“Uyển nhi?” Đông Phương Thế Vũ vội quay đầu lại.

-“Đừng quay đầu lại.” Tử Linh dùng sức toàn lực đẩy về phía Đông Phương Thế Vũ.

Đông Phương Thế Vũ không có phòng bị, chú người một cái bị đẩy ra khỏi thụ lâm, Tử Linh cũng bởi vì quán tính, ngã ra. Hàn Chánh Hiên theo sau cũng đi lên. Ba người đều là chặt vật không thôi.

-“A a, Linh Nhi khỏe thật nha.” Ra khỏi thụ lâm, Hàn Chánh Hiên tâm tình rất tốt, trêu ghẹo Tử Linh một câu.

-“Vừa rồi tình hình đó dọa ta nhảy dựng lên, thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc rồi.” Tử Linh hồi tưởng lại lúc ấy, không khỏi rung mình một cái.

-“Đúng nha, kinh nghiệm lần này có thể làm cho người ta cả đời khó quên, tâm tư Tà Vương thật sự nghiêm mật, làm cho người ta khó lòng phòng bị.” Đông Phương Thế Vũ đang hồi tưởng lại vừa rồi cũng cảm khái vạn phần.

mặc dù cửa ải này làm cho người ta thống khổ không thôi, nguy hiểm trùng trùng, nhưng vướng mắc trong lòng đã cởi bỏ, cả người đều cảm thấy một loại cảm giác thanh thản nhẹ nhõm khó nói nên lời.

-“A, không nghĩ tới Hiên người khỏe như vậy, giữ cũng không giữ nổi.” Tử Linh bắt đầu lật lại nợ cũ.

-Không nghĩ tới Linh Nhi người lúc khóc bộ dạng cái mũi đáng yêu như vậy.” Hàn Chánh Hiên không cam lòng yếu thế.

-“Không nghĩ tới Chánh Hiên cuối cùng là ôm lấy lưng ta đi ra, a a.” Đông Phương Thế Vũ cười sắc không ngừng.

-“Thế Vũ huynh, như thế nào ngay cả người cũng trêu ghẹo ta.” Hàn Chánh Hiên bắt đầu động thủ phản kích.

-“Quân tử động khẩu không động thủ.” Tử Linh ở một bên nhéo cánh tay Hàn Chánh Hiên không tha.

Ba người nháo loạn với nhau, bởi vì có lần kinh nghiệm này, cảm tình càng sâu thêm một tầng.

Một tòa núi lớn chắn trước đường đi của ba người.

Một cái động khẩu cao hơn hai thước, có khắc hai chữ to đùng “Cửa vào.”

-“Lại là một cửa ải nữa, Tà Vương cố rút cuộc có mấy cửa ải nha?” Tử Linh khẽ nhún mày.

-” Binh đến tướng ngăn, tùy cơ ứng biến “Hàn Chánh Hiền thần nhiên nhún nhún vai.

-“Đó là Liêu ca giảo hoạt, lúc đầu chỉ nói là bí mật nhập cốc, ta cũng ngu ngốc cho rằng chỉ có một cửa ải.” Đông Phương Thế Vũ có chút ảo não.

-“Vừa rồi nguy hiểm như vậy, chúng ta không phải cũng qua rồi sao, nếu tới nữa, không đi một chuyến thì đáng tiếc rồi.” Hàn Chánh Hiền bật cười “ha ha”

-“Nhìn không ra, người cũng còn lạc quan ra phết.” Tử Linh bĩu môi:

- “Nói dễ dàng như vậy, người ở phía trước mở đường rất tốt đấy.”

-“Được, lần này là do ta làm tiên phong.” Hàn Chánh Hiền gạt đầu một cái, nhắc chân tiến vào sơn động. Tử Linh theo sau tiến vào.

-“Ai, hai người các người...”

Đông Phương Thế Vũ vừa mới khoát tay muốn nói gì, đã thấy hai người trước sau vào động, đành dậm chân một cái theo sát tiến vào.

Bên trong động một mảng đen kịt, Đông Phương Thế Vũ lấy ra hỏa điệp sát lượng, ba người mới nhìn rõ ràng hết thấy trước mắt. Tường đã cao hơn 3 thước, tầng tầng lớp lớp, góc độ bất đồng, chắn ở ngay trước mặt bọn họ...đây là một mê cung.

Ba người thuận theo một bên chạy đi, vòng đi vòng lại, cuối cùng lại vòng trở về điểm ban đầu.

Tử Linh đề nghị làm tiêu ký mỗi đoạn đường đi qua, như vậy thì sẽ không lạc đường nữa. Đường khi Hàn Chánh Hiền đang đánh dấu tiêu ký bỗng phát hiện góc tường có chút lác đác tiêu ký, nói vậy từng có người đi tới nơi này, cũng không biết bọn họ có đi qua mê cung hay không. Vừa mới chạy hơn một thì thần (1h đồng hồ, kiểu như vậy) vẫn là quay trở về.

-“Như vậy không phải biện pháp” Đông Phương Thế Vũ suy nghĩ một chút, quay lên trên trời kêu to một trận, một con Dạ Oanh bay tới vai hắn:

-”Để cho điều nhi trên không trung dẫn đường, từ trên nhìn xuống như vậy lộ tuyến sẽ một mực rõ ràng.

-“Oa! Thế Vũ đại ca thông minh quá.” Tử Linh kích động kêu lên.

Không nghĩ tới chỉ một lúc sau, ba người vẫn là quay lại chỗ cũ. Tới tới lui lui hành hạ mấy tiếng, khiến cho ba người thật sự đều có chút ăn không tiêu.

Đông Phương Thế Vũ đứng tại chỗ ngẩng đầu lên, nghĩ tới còn có thể dùng phương pháp gì đi ra ngoài. Hàn Chánh Hiền dựa vào tường đá, cúi đầu cắn ngón trỏ tay phải, cũng đang nghiền ngẫm đối sách

Tử Linh phải nhìn một chút, trái xem một chút, nhuệ khí tụt xuống, hơn nữa vốn là vòng vo đến đầu vầng tâm phiền, chỉ cảm thấy một bụng đầy hỏa khí không chỗ phát tiết. Vì vậy quay sang Hàn Chánh Hiền đang dựa đánh đấm túi bụi bức tường đá.

“Phiền chết đi, phiền chết đi, cái mê cung này căn bản là không có cửa ra mà, cái này đơn giản chính là một cái ngõ cụt.” nói xong còn hung hăng dọi gót chân xuống đất.

-“Chờ một chút.” Hàn Chánh Hiền linh quang chợt lóe, cảm giác vách tường phía sau vừa rồi tựa hồ giật mình.

-“Thế Vũ huynh, hai chúng ta cùng nhau dùng sức đẩy vào mặt tường này.”

Đông Phương Thế Vũ nhìn Hàn Chánh Hiền một chút, đột nhiên hiểu rõ cái gì, bước nhanh tới Hàn Chánh Hiền.

Hai người thực tế đẩy về tường đá, tường đá phản ứng mà lung lay, hai người cuối cùng tiếp tục đẩy tường đá về phía trước, tường đá đổ xuống. Cứ như vậy một đường đẩy đổ tường đá mà ra khỏi mê cung. lúc quay đầu nhìn lại đường đi lại đã khôi phục nguyên trạng.

Hai tròng mắt Tử Linh tròng to lên, há hốc miệng nhìn hết thấy quỷ dị trước mặt.

-“Ha ha ha, ta thật là quá thông minh.” Hàn Chánh Hiên khôn g khỏi phá lên cười:

-“Xem ra không phục là không được.” quay về phía Tử Linh đắc ý nhướng mày.

-“Thế này tính cái gì!” Đầu óc Tử Linh vẫn hồ đồ một dạng chưa có chuyển tới.

-“Tà Vương cho chúng ta một cái vui đùa rất tốt, a a, nhưng thật ra làm cho người ta mở rộng nhãn giới.” Đông Phương Thế Vũ có chút dở khóc dở cười, nhìn chỗ vừa phát sinh sự tình trước mắt.

-“Chúng ta cửa ải này tính là qua à?” Tử Linh còn có chút không quá tin tưởng.

-“Qua rồi qua rồi, Linh nhi, chúng ta đã tới cửa ải thứ ba.” Hàn Chánh Hiên trên miệng cũng không có cười nữa.

-“Vẫn là ta phải đi trước chịu đòn.” Đông Phương Thế Vũ mỉm cười đi tới thạch thất đối diện phía trước, đẩy cửa mà vào. Hai người kia theo sát sau đó, cửa đá lại tự động đóng lại, hình thành một không gian bị phong bế.

Hàn Chánh Hiên nhìn hết thấy trước mắt, lập tức biến thành bộ dạng khổ đấng: “xong hết rồi, lạc cực sinh bi” (lạc quan quá lại hóa thành bi thương)

trên nóc nhà, sáu viên dạ minh châu to đùng đang chiếu sáng hết thấy trước mắt. Bên trong phòng có 8 đồng nhân đang đứng, phân biệt chiếm đủ không gian trong phòng. Nếu muốn mở cửa đá phía đối diện để ra ngoài thì phải xuyên qua 8 đồng nhân này.

-“Cái này có phải là cửa cuối không?” Hàn Chánh Hiên cũng không có lo lắng, nhìn về Đông Phương Thế Vũ và Tử Linh. Hai người mờ mịt lắc đầu.

-“Đỡ được cửa ải này, ta cũng đã hao tổn hết sức rồi, nếu như vẫn còn nữa, ta sợ ta sẽ tâm lực tiêu tụy mà chết.” Tử Linh bây giờ thật muốn nằm ở trên giường, ngủ đến hôn thiên hắc địa.

-“Còn nghĩ tới một cửa nữa, cửa này chúng ta cũng không biết là có thể qua hay không mà?” Hàn Chánh Hiên một điểm ngưng trệ cũng đều không có.

-“Các người võ công đều có được hay không?” Tử Linh nhìn tràng diện có chút nghĩ đến thập nhị đồng nhân trận trong tiểu thuyết võ hiệp.

-“Chúng ta không phải cao thủ võ lâm, tập võ chỉ là vì phương tiện hành sự mà thôi.” Đông Phương Thế Vũ tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Tử Linh nhìn về phía Hàn Chánh Hiên. Hắn đối nàng cười khổ một chút, có loại dự cảm không tốt, xem ra cửa ải này là phải xông vào rồi, nhưng võ thuật cũng không phải sở trường của bọn họ.

-“Bảo hộ tốt Linh nhi, chúng ta phải vượt qua cửa ải này.” Đông Phương Thế Vũ nói xong phi thân vào trong trận. Xúc động cơ quan, đồng nhân phát động đứng lên. Hai người còn lại không dám chậm trễ, đều gia nhập đi vào.

Ngay từ đầu ba người vẫn có thể tỉnh táo chống lại, nhưng một lúc sau, liền bắt đầu luống cuống chân tay, sơ hở bách xuất. Đồng nhân không biết mệt mỏi, chỉ biết là một mặt công kích, Đông Phương Thế Vũ và Hàn Chánh Hiên vốn là võ công không cao, lại vì bảo vệ Tử Linh không biết võ công, đều đã thụ thương một mối, nhưng lại không nghĩ ra một chút đầu mối có thể làm cho đám đồng nhân này dừng lại.

Chỉ thấy một đồng nhân quơ tay hướng Tử Linh bổ tới.

-“Cẩn thận.” Đông Phương Thế Vũ vừa đẩy Tử Linh ra , lưng lại bị dính một đòn nghiêm trọng, nhất thời không nhận được phún ra một ngụm máu tươi.

Không đợi Tử Linh lên tiếng hét chói tai, gã đồng nhân kia lại giơ tay nhắm vào đầu của Tử Linh đang ngã trước mặt, hung hăng nện tới. Hàn Chánh Hiên không suy nghĩ nhiều tiến lên liền ôm lấy Tử Linh, chính cái gậy của mình thay thế cái vị trí kia.

-“Dừng tay!” mắt thấy Hàn Chánh Hiên mạng sống treo lơ lửng, Tử Linh run rẩy phát ra tiếng thét chói tai, hai mắt như điện, phát ra một đạo bạch quang, bắn về phía đồng nhân. Đồng nhân trong nháy mắt bị đóng băng. Tử Linh lại nhìn về phía 7 tên đồng nhân còn lại, cả 7 gã đều lục tục biến thành đám băng điêu. Nguy hiểm vừa qua, Tử Linh cả người buông lỏng, hôn mê bất tỉnh.

Vừa mở mắt, Tử Linh liền thấy được Hàn Chánh Hiên đang ngồi ở bên giường, lo lắng nắm chặt tay nàng.

-“Linh Nhi, người phải tỉnh lại....”

-“Ta đang ở đâu? chúng ta đã vượt qua cửa ải rồi à?” Tử Linh giãy dụa muốn ngồi lên.

-“Ừ, vượt qua rồi, lần này ít nhiều đều nhờ Linh nhi, lại có thể phát ra băng pháp thuật lợi hại như vậy.” Thấy Tử Linh đã bình an tỉnh lại, Hàn Chánh Hiên rút cuộc trong lòng an tâm, đưa tay đỡ nàng dậy.

-”Bất quá người hần là lần đầu tiên sử dụng cho nên mới vì dùng sức quá mạnh mà té xỉu, lần sau không cho lại liều mạng như vậy nữa. Nói xong khẽ néo cái mũi của Tử Linh

-“Chúng ta bây giờ là đang ở chỗ nào?” Tử Linh lại hỏi lại lần nữa.

-“A a, đương nhiên là đang ở trong nhà lão phu rồi.” Theo tiếng cười, một lão giả lông mày trắng râu trắng đi đến, theo sau là Đông Phương Thế Vũ, sắc mặt lại âm tình không ngừng.

-“Nghĩa phụ?” Tử Linh có chút kích động nhìn lão giả.

-“Oa nhi, ngủ một ngày, cảm giác tốt không?” Tà Vương gật đầu, đi tới bên cạnh Tử Linh đặt tay lên cổ tay nàng, xem xét mạch tượng.

-“Nghĩa phụ thật xấu, lúc ấy tại bờ suối nhỏ, người tại sao không nói cho ta biết ngài chính là Tà Vương?” Tử Linh bĩu môi vẫn nhớ tới chuyện xưa, hỏi.

-“A a , lão phu chính là Tà Vương Lãnh Ngạo Thiên, bình sinh không thuật mất nhất cái gì mà quy tắc đạo nghĩa chó má, chỉ làm việc mình thích, chánh tà hai đạo đối với lão phu vừa kính lại vừa sợ, có không ít người muốn đưa lão phu vào chỗ chết, cũng có không ít trộm tài bảo của lão phu.”

Khẽ liếc mắt nhìn Đông Phương Thế Vũ bên cạnh một cái, Đông Phương Thế Vũ lập tức cúi đầu, lại quay về tiếp tục nhìn Tử Linh:

-“Cho nên lão phu sợ nói cho người danh hiệu của lão phu, người không cẩn thận nói ra, sẽ bị người ta lợi dụng.”

-“Vậy ngài còn thu ta làm nghĩa nữ, người không sợ người khác biết sẽ hại ta sao?”

Tử Linh hiểu rõ Đông Phương Thế Vũ nhất định là cầu Tuyết linh ngọc không có thành công, vội vàng chuyển đề tài.

-“Ngày ấy người lại như vậy....” Lãnh Ngạo Thiên làm một cái động tác một người từ trên rơi xuống:

-“Sưu... rớt xuống trong ngực lão phu, a a a, cho tới bây giờ còn chưa từng có người sẽ như vậy, rơi vào lòng lão phu, a a, lão phu một thân một mình, đột nhiên trời lại giáng xuống Linh nhi, lão phu sao lại bỏ qua một cơ hội này.”

Lãnh Ngạo Thiên cười to rung cả râu mép, hồi tưởng lại tình cảnh lúc ấy.

Tử Linh khuôn mặt ửng hồng, còn chưa buông tha:

-“Vậy ngài lại chuẩn bị nhiều trận pháp cổ quái như vậy, không sợ chúng ta ngộ thương sao? Thiếu chút nữa phát sinh ngoài ý muốn làm sao bây giờ?”

“Nghĩa nữ của lão phu, ba trân sao có thể ngăn cản, hơn nữa người là nghĩa nữ của Tà Vương ta, cho dù người linh hồn thoát xác, ta cũng có thể đem kéo trở về.” Lãnh Ngạo Thiên trong mắt hiện lên một đạo hàn quang, tản mát ra một cỗ ngạo khí lạnh lùng, loại cảm giác này chớp mắt rồi biến mất, lại biến thành lão giả hiền hòa khả ái:” Hơn nữa oa nhi, người cũng không sáng tỏ năng lực chính mình sao?”

Trong nháy mắt biến hóa, Tử Linh không có cảm giác chút nào:

-“Oa nghĩa phụ ngài thật lợi hại nha, bắt quá không nên kêu người ta là Oa nhi nữa, người ta 20 tuổi rồi, hay là kêu là Linh nhi đi.” Tử Linh cảm giác tiền cảnh một mảnh mờ ảo.

Đông Phương Thế Vũ và Hàn Chánh Hiên, một mực bên cạnh yên lặng nghe hai người bọn họ nói chuyện với nhau, dần dần hiểu rõ những gì hai người đã trải qua.

-“A a, tốt tốt, sẽ gọi là Linh nhi.” Lãnh Ngạo Thiên sủng ái nhìn tử linh, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay về Đông Phương Thế Vũ cùng Hàn Chánh Hiên lạnh lùng nói:

-“Ta muốn cùng linh nhi nói chuyện riêng, hai người các người trước tiên đi ra ngoài một chút.”

Đợi hai người cáo từ rời đi, Lãnh Ngạo Thiên ngồi vào trước giường Tử Linh, chăm chú nhìn hai mắt nàng: “nói cho nghĩa phụ, là ai khiến cho các người tới nơi này tìm Tuyết linh ngọc, là ai nói cho các người bí mật cửa ải đầu tiên?”

-“Là vô tu đạo trưởng.” Tử Linh có chút khiếp đảm nhìn Lãnh Ngạo Thiên, không rõ hắn tại sao lại đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, nhưng khẳng định đó là vấn đề rất nghiêm túc, cho nên cũng không dám giấu diếm, đem chuyện như thế nào nhìn thấy Liêu ca, lại như thế nào biết nó là vô tu đạo nhân, nó lại như thế nào bay đi...một năm một mười đều nói ra hết.

-“Ồ, nguyên lai là vô tu lão nhi.” Lãnh Ngạo Thiên hí mắt vuốt vuốt chòm râu, chẳng biết suy nghĩ cái gì.

-“Lão phu có thể đem Tuyết linh ngọc cho người mang đi.” Lãnh Ngạo Thiên có chủ ý, liền bắt đầu nói ra quyết định của hắn.

-“Thật sao? nghĩa phụ người thật sự là quá tốt, nghĩa phụ là người tốt nhất, tốt nhất trên thế giới này.” Tử Linh có chút hưng phấn

-“Nhưng là ta có một điều kiện.” Lãnh Ngạo Thiên tạt cho Tử Linh một chậu nước lạnh. Tử Linh tỉnh táo lại một chút, sớm phải biết không dễ dàng như vậy.

-“Đông Phương Uyển nhi vốn chỉ có một kiếp, nhưng là vô tu lão nhi lại tiết lộ thiên cơ, còn gài loạn một thế cờ, chuyện này sẽ không dễ dàng là xong, sau khi ta đem Tuyết linh ngọc giao cho các người phải bế quan nửa năm.” Lãnh Ngạo Thiên xuất ra một viên đan dược màu đen, trầm thấp nghiêm mặt nói:

-“Một năm này, người rảnh thì đi chữa chân cho Hàn gia tiểu oa. nhưng là sau một năm người phải buông tha hết thảy trở lại bên ta, vĩnh viễn theo ta, không có ta cho phép không được bước ra khỏi Tà Vương cốc một bước. Đây là quy đan, an nó, nửa năm thời gian vừa hết người sẽ biến mất trở về nơi này.”

Tử Linh nghe xong, sững sờ nhìn Lãnh Ngạo Thiên, nàng cùng Hàn Chánh Hiên cảm tình vừa mới chớm nở, không lâu trước mới biết được hắn cũng thích mình, cảm giác ngọt ngào còn chưa có nếm đủ, nửa năm sau lại phải buông tha toàn bộ, hết thảy lại như vậy biến mất?

-“Lão phu cho người ba ngày suy nghĩ, một là lựa chọn tay không mà đi, tiếp tục làm cái gì đều không có phát sinh, để Đông Phương Uyển nhi tự sinh tự diệt. Một là cầm ngọc cứu người, nửa năm sau trở về vĩnh viễn ở bên cạnh ta. Người cẩn thận suy nghĩ đi.” Nói xong đứng dậy phát tay áo đi ra. Cửa vừa đóng lại, Lãnh Ngạo Thiên thả lỏng khuôn mặt thở dài một chút:

-“Mạng có kiếp này, Linh nhi nha, vì phu cũng chỉ có thể làm đến thế thôi.”

Ngày thứ hai, Đông Phương Thế Vũ và Hàn Chánh Hiên hai người, một mặt vứt bỏ không xá gì cầu xin Lãnh Ngạo Thiên cho mượn Tuyết linh ngọc cứu mạng, một mặt lại đi bồi tiếp Tử Linh chỉ ở trong phòng phiền muộn không vui. Lãnh Ngạo Thiên đối với thái độ hai người là không có để ý ngó ngang tới, Tử Linh đối với hai người một câu nói một câu đáp một hỏi, nhưng thật ra lại thường xuyên ngăn ngại một mình.

Rốt cuộc tại ngày thứ ba, đang khi Đông Phương Thế Vũ cùng Hàn Chánh Hiên vận dụng đầu lưỡi, cầu xin Lãnh Ngạo Thiên, Tử Linh cầm Tuyết linh ngọc đi ra. Nàng nghĩ thông suốt rồi, Đông Phương Uyển nhi tính mạng đang mong manh, không cho phép nàng suy nghĩ nhiều, cùng Hàn Chánh Hiên cảm tình vừa mới chớm nở, chưa chắc hẳn đối với tình yêu của chính mình không thể vứt bỏ, cũng chưa chắc tình cảm giữa hắn và mình còn có cái gì phát triển, đi được bước nào hay bước đó.

5. Chương 5

Thiên Bất Vong Ngã

Tác giả : Nhất Biện Tuyết Hoa

Chương 5

Dịch giả : anubis1603

Nguồn : tangthuvien.com

Ba người cáo biệt Lãnh Ngạo Thiên, Tử Linh đem Tuyết Linh ngọc đưa cho Đông Phương Thế Vũ, vì thời gian gấp gáp nên chia làm hai đường rời đi, Đông Phương Thế Vũ đi cứu Đông Phương Uyển nhi, còn chính mình và Hàn Chánh Hiên quay về hàn phủ thăm Tiểu Kỳ.

Đông Phương Thế Vũ cùng Hàn Chánh Hiên biết tự mình cầu xin Tà vương mãi mà không có hiệu quả, mà Tử Linh lại có thể lấy được Tuyết Linh ngọc, vậy trong đó nhất định có bí mật mà bọn họ không biết, mà mấy ngày nay Tử Linh vẫn buồn phiền không vui, hai người bọn hắn cũng ngại hỏi nhiều. Đông Phương Thế Vũ đi rồi, Hàn Chánh Hiên muốn đá phá cục diện giằng co này:

-“Ách, Linh nhi, ta vẫn có một vấn đề muốn hỏi ngươi.”

-“Ồ? Muốn hỏi cái gì?” Tử Linh ngẩng đầu thôi không suy tư nữa.

-“Nghe đồn rằng ngươi có thể đem các nội tạng của con người mang ra sau chữa trị lại một lần nữa trả về. Hơn nữa ban ngày có thể xem bệnh cho người sống, ban đêm có thể xem bệnh cho quỷ quái, đều là thật a?” Hàn Chánh Hiên nửa đùa nửa thật hỏi.

-“Đầu óc ngươi thành nước rồi à, lời đồn ngươi cũng tin? Ta không khai mở thiên nhãn, ngươi tự mình cũng nói ta không thấy được quỷ, nhìn không thấy thì như thế nào mà xem bệnh nha. Hơn nữa ta nào có thần kỳ như lời bọn họ nói.” Tử Linh bởi vì cùng Hàn Chánh Hiên cười cùng một con ngựa, cho nên không cách nào thấy hắn, chỉ có thể ra vẻ xem thường nhìn thẳng lên trời.

-“Ừ..... thật đúng là lời đồn nha, ta cũng vì y thuật của Linh nhi chúng ta, thực sự có thể giả thần của quỷ!”

Hàn Chánh Hiên khẽ nhếch khóe miệng, một tia tiểu ý động ở trên mặt.

-“Được nha! Ngươi dám trêu ghẹo ta.” Tử Linh phản ứng xoay người lại liền đánh Hàn Chánh Hiên.

-“A a, được rồi được rồi, đừng nháo nữa, ai bảo ngươi cứ mang bộ dạng sầu mi khổ kiểm, khó coi chết đi được. Mau ngồi vững không lại ngã giờ.” Hàn Chánh Hiên một tay nắm dây cương, một tay ôm chặt Tử Linh.

Tử Linh an tĩnh tựa vào ngực Hàn Chánh Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, từng trận gió khẽ thổi qua, từ chóp mũi truyền đến mùi thơm bạc hà đặc hữu trên người Hàn Chánh Hiên, Tử Linh cảm giác giờ phút này cực kỳ hạnh phúc, chỉ nguyện ước thời gian vĩnh viễn dừng lại.

Hàn phủ rất là khí phái, đình viện mở rộng, mặt đất sạch sẽ, trang hoàng đơn giản nhưng lại không mất vẻ quý khí. Đầu tiên bá kiến ba vị trưởng bối, ba vị lão nhân đều có ấn tượng hòa ái thân thiết với Tử Linh. Ba vị lão nhân thấy nhi tử cùng một thiếu nữ, tay nắm tay tiến vào, liếc nhìn nhau một cái đều đã hội ý mỉm cười. Bá kiến xong ba vị lão nhân, Hàn Chánh Hiên dẫn Tử Linh tới Hàm Vũ các ở Tây viện, đi thăm đệ đệ Hàn Kỳ.

Đang giữa tháng tư, trước sân từng đóa lê hoa trắng noãn như tuyết, hương thơm mê người. Tử Linh không khỏi nghĩ đến một câu thơ, cảm thán buột miệng:

Xảo tiểu giải nghênh nhân

Tình tuyết hương kham tích

Tùy phong điệp ảnh phiên

Ngộ điểm triều y xích.

Dịch nghĩa:

Nụ cười tươi nở đón người

Tuyết ngừng rơi hương thơm còn đọng lại

Bóng bướm phiêu bay theo ngọn gió

Trễ hẹn với chiếc áo hồng buổi sớm mai.

Dịch thơ:

Rạng cười đón đưa ai

Tuyết tan hương còn đọng

Bướm trời xiêu cánh gió

Trễ hẹn sớm mai hồng

(Dịch thơ hieusol)

-“Thơ hay! xem ra Linh nhi là rất thích lê hoa này rồi?” Hàn Chánh Hiền tán thưởng nói.

-“Đúng nha, cảnh sắc này thật đẹp, nguyên lai lê hoa lại là đẹp mắt như vậy, ta là lần đầu tiên nhìn thấy, thật sự rất thích.” Tử Linh cảm giác tự mình cũng không kìm nổi, hưng phấn không biết như thế nào hình dung.

-“Đây là Tiểu Kỳ yêu thích nhất, người nếu thích, thì vĩnh viễn ở lại đây không cần đi nữa.” Hàn Chánh Hiền lời nói ẩn hàm hai nghĩa.

Tử Linh thiếu chút nữa bật thốt lên ‘Hảo’, đột nhiên nghĩ đến ước hẹn nửa năm từng đáp ứng với Tà vương, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cúi đầu đi vào trong phòng. Vừa vào trong, Tử Linh liền thấy một thiếu niên thanh tú cao lớn, nửa nằm trên giường, đang xem một quyển sách dày. Nghe tiếng bước chân,

Thiếu niên ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt khả ái viên nhuận (đầy đặn đáng yêu), và một đôi mắt to đen láy lóe sáng như sao, làn môi anh đào trắng bạc có phần ngọt ngào động lòng người yếu ớt khẽ cong lên tươi cười:

-“Ca ca, người đã trở về.” Lại nhìn phía Tử Linh, hai mắt tỏa ra quang mang hưng phấn: “Thần tiên tỷ tỷ!”

-“Tiểu Kỳ, vị thần tiên tỷ tỷ này, chính là vị thần y mà gần đây đồn đại a!” Hàn Chánh Hiền dịu dàng xoa tóc của hắn.

-“Oa! thần tiên tỷ tỷ, nghe nói người rất lợi hại nha, nghe nói.....” Tiểu Kỳ blah.. blah.. bắt đầu tự thuật lại những lời đồn thần kỳ, vẻ mặt sùng bái.

-“Đừng nghe bọn họ nói vậy, sau này trực tiếp gọi ta là tỷ tỷ được rồi.” Tử Linh trừng mắt liếc nhìn Hàn Chánh Hiền một cái, Hàn Chánh Hiền lại làm bộ vẻ mặt vô tội

-“Tới đây Tiểu Kỳ, để cho tỷ tỷ xem chân người một chút.” Tử Linh cẩn thận vén cái chăn đang đắp trên người Tiểu Kỳ lên, lộ ra một đôi xương đùi biến hình teo tóp, không khỏi có chút khẽ nhú mảy.

Nhìn Tử Linh hơi nhú mảy, Hàn Kỳ tưởng rằng chân của mình không có hy vọng nữa rồi, mặc dù trong lòng một trận mất mát, nhưng là rất hiểu chuyện an ủi Tử Linh:

-“Tỷ tỷ chưa được không quan hệ, dù sao ta đã quen rồi, mọi người đều yêu thương Tiểu Kỳ như vậy, bây giờ lại có thêm tỷ tỷ, Tiểu Kỳ đã cảm thấy hạnh phúc rồi.”

-“Linh nhi, chân của Tiểu Kỳ...” Hàn Chánh Hiền định nói lại thôi.

-“Ai nói ta chưa được? Chân của Tiểu Kỳ đứng lên được không thành vấn đề, bước đi cũng không thành vấn đề....”

-“Thật sao?” Tử Linh chưa nói xong, Hàn Chánh Hiên liền kích động cầm lấy bả vai Tử Linh. Hàn Kỳ cũng là trừng to mắt nhìn Tử Linh.

Tử Linh cười:

-“Ừ, đương nhiên là sự thật.” Lại cau mày:

-“Bất quá sẽ phi thường đau đớn, thời gian quá dài, cẳng chân biến hình, nếu muốn một lần nữa lại bước đi được, trước tiên phải đoạn xương rồi nối lại. Sau đó giúp hần rèn luyện cơ bắp cẳng chân, để giảm bớt teo tóp. Đợi từ từ sau khi khôi phục một chút sẽ tự mình luyện tập đứng lên, bước đi. Là một loạt các công đoạn chữa trị nối tiếp đau đớn thống khổ phi thường hơn nữa quá trình trị liệu phục hồi không được buông bỏ, nếu không sẽ lại rất khó chữa trị.”

-“Ta không sợ, chỉ cần có thể đứng lên, đau đớn bao nhiêu ta cũng không sợ.” Hàn Kỳ cứng rắn kiên quyết nhìn Tử Linh.

-“Tiểu Kỳ, xin lỗi, đều là ca ca làm hại ngươi.” Hàn Chánh Hiên cúi đầu, thanh âm có chút trầm thấp.

-“Ca ca, ta cho tới giờ cũng không có trách ngươi, Tiểu Kỳ biết ngươi vì chân của ta mà bồn ba khắp nơi, không có một ngày chân chính vui vẻ. Ngươi quan tâm ta, yêu thương che chở ta, cái gì cũng nhường nhịn ta, Tiểu Kỳ cũng đã rất mãn nguyện rồi. Ta muốn đứng lên, không muốn lại liên lụy mọi người, cũng không muốn ca ca tự trách bản thân, ta muốn cho ca ca chân chánh vui vẻ lên, ta có nghị lực, ta không sợ đau đớn.” Hàn Kỳ nói xong, gắt gao nắm tay Tử Linh:

-“Tỷ tỷ lúc nào bắt đầu, ta chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Tử Linh ngẩng đầu nhìn Hàn Chánh Hiên. Hàn Chánh Hiên quay về nàng gật đầu, Tử Linh đau lòng khe bẹo má Hàn Kỳ:

-“Tốt lắm, chúng ta ngày mai sẽ bắt đầu, hôm nay ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối thì không nên ăn cái gì, nhớ kỹ chưa?”

Thấy Hàn Kỳ gật đầu, Tử Linh đứng dậy đi về phía Hàn Chánh Hiên:

-“Hiên, ta cần chuẩn bị một ít đồ vật, ngươi đi giúp ta đi.”

Ngày thứ hai, thủ thuật tiến hành rất thuận lợi, sau khi làm xong, Tử Linh đã là người đầy mồ hôi, có chút mệt mỏi thể lực không thể chi trì. Hàn chánh toàn dìu nàng tới ngồi trên ghế, lấy tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt nàng:

-“Mệt mỏi thì trở về nghỉ ngơi cho tốt, nơi này cứ để ta chiếu cố là được rồi.” Hàn Chánh Hiên không đành lòng thấy Tử Linh lại mệt nhọc như vậy.

-“Ừ! Vậy được rồi, ta đi nghỉ ngơi một chút, ba ngày này là mấu chốt, đợi sau khi thuốc mê hết tác dụng hần sẽ rất đau đớn, khẳng định là nóng rần lên, cho hần uống thuốc, chú ý đừng làm lạnh nữa, nếu như hôm nay ban đêm có chuyện gì, nhất định phải gọi ta.” Tử Linh quả thật cảm thấy đã có phần không còn chút sức lực nào, cũng không kiên trì nữa, dặn dò Hàn Chánh Hiên vài câu rồi theo nha hoàn trở về phòng mình.

Ban đêm thuốc mê hết tác dụng, Hàn Kỳ đau đớn bắt đầu chịu không được, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhắm chặt mắt lại, hai tay túm chặt chăn, cả người run run, trong miệng không ngừng rên rỉ đau đớn.

Nhị nương không ngừng dỗ dành hần, thay khăn lau mồ hôi cho hần, đại nương đề nặng chặn sợ hần xốc lên, trong miệng không ngừng khấn niệm Bồ tát bảo vệ. Hàn phụ ở một bên đứng ngồi không yên, Hàn Chánh Hiên không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Tử Linh về phòng nghỉ ngơi được một hồi, lo lắng lại cũng chạy tới đây.

-“Linh nhi cô nương, ngươi nói có cần cho kỳ nhi ít thuốc mê nữa hay không? Hần quá đau đớn rồi.” Nhị nương một bên nói, một bên lau chùi nước mắt.

-“Thuốc mê này không thể dùng nhiều, dùng nhiều ngược lại là hại hần.”

Tử Linh đi tới trên giường, để cho Hàn Kỳ dựa vào người mình:

-“Mọi người đều trở về đi, hấn cần được an tĩnh, như vậy mới có thể từ từ bình tĩnh trở lại, đêm này ta tới cùng hấn là được rồi.” Tử Linh bình tĩnh phân phó.

-“Ta cũng lưu lại, tiện có thể chăm sóc lẫn nhau.” Hàn Chánh Hiên kiên trì. Mọi người thấy Tử Linh nói như thế, lại thấy nàng cùng Hàn Chánh Hiên lưu lại làm bạn, trong lòng cũng yên tâm không ít, dặn dò thêm Hàn Chánh Hiên vài câu rồi vừa đi ba bước vừa quay đầu lại cứ thế rời đi.

Hàn Kỳ mở mắt, nhìn Tử Linh mong mỏi:

“Tỷ tỷ, ta đau quá, Tiểu Kỳ đau quá, tựa như lửa đốt, lại giống như trong đầu khớp xương có rất nhiều cây châm xuyên thấu vào, người có thể làm cho nó không đau nữa không, ta không chịu được.”

Tử Linh một bên ngăn chặn chăn mền phòng ngừa hấn lại lộn xộn, một bên ghé vào tai hấn nhẹ nhàng nói:

-“Tiểu Kỳ ngoan, đừng lộn xộn, mặc dù dùng thuốc có thể tạm thời không để người đau, nhưng là dùng thuốc nhiều cũng sẽ tổn thương đại não của người, như vậy Tiểu Kỳ sẽ không thông minh nữa, nam tử hấn là phải kiên cường, tỷ tỷ tin tưởng Tiểu Kỳ sẽ vượt qua được.”

-“Tỷ tỷ, Tiểu Kỳ là nam tử hấn, Tiểu Kỳ không cần thuốc, nhưng là người đừng rời xa ta được không? Hôm nay hãy ở đây bồi tiếp ta được không?” Hàn Kỳ nắm chặt tay Tử Linh không buông.

Tử Linh hiểu rõ tâm lý ỷ lại của Hàn Kỳ, cười nói:

-“Được, Tiểu Kỳ ngoan, tỷ tỷ không đi nữa, hôm nay tỷ tỷ bồi tiếp Tiểu Kỳ ngủ, ngoan, nhắm mắt lại đi, tỷ tỷ hát cho người nghe Chi điệu lam khúc.”

Hàn Kỳ nghe lời nhắm hai mắt lại, nắm chặt hay tay Tử Linh, đặt trong ngực hấn, trong lòng cảm thấy tin cậy rất nhiều. Mặc dù vẫn đau đến cau mày, nhưng là cũng lại không hề kêu loạn lên nữa, chỉ mím chặt đôi môi, bên tai truyền đến tiếng ca êm ái của Tử Linh:

Tiểu bảo bối mau mau ngủ

trong mộng sẽ có ta theo

cùng người cười cùng người quăn quít

có ta giúp ẩn nấu

tiểu bảo bối mau mau ngủ

người sẽ mộng thấy ta vài lần

có ta trong giấc mộng đẹp nhất

tĩnh mộng cũng an ủi

Không lâu sau, Hàn Kỳ phát ra tiếng hít thở đều đều, ngủ thiếp đi trong lòng Tử Linh. Tử Linh dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho hấn. Hàn Chánh Hiên vẫn ngồi ở trên ghế, lẳng lặng quan sát hết thấy, trong lòng nói không ra là cảm động hay là đau lòng. Nhẹ nhàng đi tới bên giường, ngồi ghé vào để cho đầu của Tử Linh tựa vào trên người mình, hai tay đỡ lấy hai bàn tay nàng, giảm bớt sức nặng cho nàng. Ba người cứ thế ngồi ngủ một đêm.

Một tháng sau.

Tử Linh vừa vào phòng, liền thấy Hàn Kỳ trên giường ăn kẹo ngọt, nói cho hấn bao nhiêu lần, kẹo ngọt ăn nhiều không có lợi cho răng nhưng tiểu tử kia chính là không nghe khuyên bảo, Tử Linh lắc đầu. Thấy Tử Linh đột nhiên đi vào, Hàn Kỳ luống cuống tay chân, kẹo ngọt trong tay không biết phải dẫu vào đâu.

-“Tiểu Kỳ, hôm nay tỷ tỷ kể cho người nghe chuyện xưa được không?” Tử Linh hai mắt hiện lên một tia giảo khiết.

-“Hay nha!” thấy Tử Linh cũng không có nói mình, Hàn Kỳ mừng rỡ gật đầu.

-“Từ trước nha, có một vương quốc Mã Nghi (con kiến), nơi đó có một quốc vương đặc biệt thích ăn kẹo ngọt, bởi vì hắn là quốc vương, cho nên ai nói không cho hắn ăn kẹo ngọt thì hắn liền giết người đó..... sau đó nha, chỉ cần hắn ăn một lần đồ gì ngọt, hai cái răng cửa của hắn liền trở nên dài hơn một thước, phải dùng cái cưa để cưa nó xuống mới có thể.....” Tử Linh dùng cả lời nói và hành động để diễn tả, một bên lấy tay mình họa động tác, một bên nhắm vào cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Kỳ

Hàn Kỳ nghe được lông tóc dựng đứng, ngay khi thấy ánh mắt Tử Linh nhìn về phía chính mình, vội vàng lấy tay bưng kín miệng mình lại.

-“Hắc hắc.” Tử Linh âm hiểm cười hai tiếng.

-“Đang nói chuyện gì thế?” Hàn Chánh Hiền từ ngoài đi vào trong phòng.

-“Ca ca...” Hàn Kỳ ngữ điệu mang theo vẻ sợ hãi:

-“Nhìn xem một chút, nhìn xem răng Tiểu Kỳ có dài ra hay không?”

Lại một tháng nữa trôi qua

-“Tiểu Kỳ, mặt trời đã lên ba con sào rồi, như thế nào còn nằm ườn trên giường? Mau đi cùng tỷ tái luyện tập một lần ” Tử Linh vừa vào cửa liền thấy Hàn Chánh Hiền đang ôn nhu gọi Hàn Kỳ dậy khỏi giường, không nhịn được rống to lên.

-Luyện chứ, luyện chứ.” Hàn Kỳ giật mình một cái ngồi dậy

-“Trước khi người tới, ca ca mới vừa giúp ta làm xong.” hai tròng mắt còn chưa có mở liền vội vàng trả lời.

Hàn Chánh Hiền nhún vai, khước miệng lại khê cong lên: “Ta chính là vừa tới.”

-“Ca ca, người không giúp ta?” Hàn Kỳ xị mặt ra, tức giận bất bình.

-“Đó là vì tốt cho người, người chính là ngay từ đầu đã cam đoan rồi.” Hàn Chánh Hiền khê xoa đầu hắn.

-“Tiểu Kỳ nha, hôm nay tỷ tỷ cho người câu chuyện về Pinocchio.....” Tử Linh kể xong chuyện xưa, còn lấy tay sờ vào cái mũi nhỏ của Hàn Kỳ.

Hàn Kỳ ngửa người về sau, quay đầu nhìn về phía Hàn Chánh Hiền:

-“Ca ca, mau nhìn xem cái mũi ta có sao không?”

-“A a, Linh nhi, người cũng đừng hù hắn nữa.” Hàn Chánh Hiền bắt đầu nói đỡ.

-“Ai bảo tiểu tử này lì như vậy, không hù dọa thì không nghe lời, người không được nói đỡ cho hắn nữa.” Tử Linh bắt đầu phê bình Hàn Chánh Hiền.

-“Tỷ tỷ, ta nào có không nghe lời đâu? Người kể chuyện nữa cho ta nghe, nếu không hát một bài cho ta được không?”

-“Không kể, cũng không hát, tại sao ta phải kể chuyện, phải ca hát?”

-“Linh Nhi, người hãy hát một bài đi, bài hát lần trước người hát cho Tiểu Kỳ nghe, ta cho tới giờ cũng chưa từng nghe qua, nghe hay lắm.”

-“Tỷ tỷ tỷ tỷ, hát một bài đi mà, lần trước ta đang bệnh cũng không có nghe rõ, người hát lại một bài, ta cam đoan sau này sẽ nghe lời mình người thôi.”

-“Được rồi, được rồi, ta hát mà, nhà người thật là khó chiều a.” Tử Linh cất lên giọng hát dễ nghe: ”

thanh sơn lý cá tú nha thủy nha tẩu tiến tam thốn phương nghiêng

xuân hạ thu đông lý cá nhất nhi u tự tại nọ cá thần châu đồ họa

nhi thì hí thiên chân trường đại hành tiêu sái...

Gần ba tháng sau.

-“Ồ? Tiểu Kỳ, người sao lại chơi nghịch một con mèo nha ” Mới vừa vào phòng, Tử Linh liền thấy Hàn Chánh Hiên và Hàn Kỳ đang chơi đùa một con mèo hai tháng tuổi. Con mèo nhỏ một đôi tai rủ, lông dài trắng như tuyết, cái đuôi to giống như cái chổi lông, duy chỉ có bốn bộ móng vuốt là màu đen.

-“Ừ, hôm nay ta ra sân luyện tập đi lại, thấy dưới gốc cây có con mèo nhỏ ườn ra không đi, để cho ca ca ôm nó trở về.”

Hàn Kỳ lấy tay vuốt ve con mèo nhỏ:

-“Chúng ta đang đặt tên cho con mèo nhỏ đây, tỷ tỷ mau giúp nghĩ ra một cái tên đi.”

-“Đặt tên nha.” Tử Linh ngẩng đầu suy nghĩ một chút: “kêu Toby đi.”

-“Không bằng trực tiếp gọi là Giẻ Lau?” Hàn Chánh Hiên thuận miệng tiếp lời.

-“Người như thế nào thô鄙 như vậy, ai lại gọi con mèo nhỏ là Giẻ Lau, còn Chổi Quét chứ?” Tử Linh ném cho hắn một cái nhìn khinh thường.

-“Ồ, Chổi Quét cũng không tệ.” Hàn Chánh Hiên làm bộ chăm chú khảo lự.

-“Này, ta nói người đừng đảo loạn có được không.” Tử Linh bắt mắt chống nạnh.

Con mèo nhỏ trái nhìn Tử Linh một chút, phải xem Hàn Chánh Hiên một chút, không rõ bọn họ lại rằm rĩ gì nữa.

-“Ta quyết định rồi, sẽ gọi là Toby.” Hàn Kỳ cuối cùng hạ quyết định.

Tử Linh đắc ý nhìn Hàn Chánh Hiên một chút, Hàn Chánh Hiên khóe miệng lại trề xuống.

Trong lúc vui sướng, thời gian luôn trôi qua rất nhanh, ba tháng rất nhanh đã trôi qua, Tử Linh cũng dần dần tự phát hiện ra một vấn đề, cho tới bây giờ chưa có tới kỳ kinh nguyệt. Cái này cũng là nhắc nhở Tử Linh về lời tiên đoán của Vô tu đạo trưởng, nửa đời su có thể sẽ không có con. Điều này làm cho Tử Linh cảm thấy một loại bất lực chưa bao giờ nếm trải. Ở thời đại cổ lão này, có ba điều bất hiếu, vô hậu vi đại (không có nối dõi là tội lớn nhất). Điều này không nghi ngờ là cấp cho chính mình án tử hình. Thử hỏi, tự mình còn có tư cách đi yêu một người sao? Còn có tư cách đi yêu Hàn Chánh Hiên sao?

mấy ngày nay vì chuyện này, Tử Linh vẫn phiền muộn không vui. Hàn gia hai huynh đệ cũng đều nhìn ra tâm tình của Tử Linh không ổn, nhưng vô luận là hỏi nàng, trêu nàng, Tử Linh vẫn cứ không hề giống như trước đáng yêu cười đùa náo nhiệt, cũng không nói ra nguyên nhân tại sao.

Một buổi tối, Tử Linh ngủ không yên, đi tới trong sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Trong trời đêm sao sáng lấp lờ, nghĩ lại những chuyện xưa, mà tự mình sau này lại nên đi về đâu? Đột nhiên, Tử Linh hiểu rõ chân chánh mục đích tà vương nửa năm để nàng trở về. “Nghĩa phụ.” Tử Linh hai mắt có chút mơ hồ.

Hàn Chánh Hiên không tiếng động đi tới bên nàng, khẽ khoác thêm cho nàng một tấm trường bào:

-“Linh nhi, đang suy nghĩ cái gì ?”

-“Hiên, nếu như ta biến mất liễu, người sẽ nhớ tới ta chứ?” Tử Linh nghiêm trọng vẫn là một mảng mê mang.

-“thế giới của ta không cho phép người biến mất.” Hàn Chánh Hiên xoay mặt Tử Linh về phía mình, từng từ từng từ kiên định trả lời.

-“Hiên!” Tử Linh kinh ngạc nhìn Hàn Chánh Hiên, cảm giác cái mũi cay xè.

Hàn Chánh Hiên ôn nhu dùng ngón cái lau nước mắt Tử Linh:

-“Linh nhi, ta hôm nay tới tìm người, là muốn đem cái này cho người.”

Hàn Chánh Hiên từ trong ngực lấy ra một đôi ngọc phỉ thúy, đem một cái buộc thành cái vòng cổ, quàng lên cổ Tử Linh:

-“Cái này là bảo vật gia truyền của Hàn gia, ‘Đồng Tâm thạch’ , mang nó theo, vô luận bao nhiêu tà ác quỷ quái cũng không thể tới gần ngươi. Mảnh phỉ thúy này có 2 phần, chỉ cần ngươi xảy ra chuyện gì, miếng phỉ thúy của ta sẽ cảm ứng được.”Hàn Chánh Hiên thâm tình nhìn Tử Linh:

- “Linh nhi, gả cho ta được không? Vô luận phát sinh chuyện gì, ta cũng cùng bên cạnh ngươi.”

-“Hiên.” nước mắt Tử Linh lặng lẽ rơi xuống. Không biết như thế nào trả lời cái vấn đề này. Chính mình rất hi vọng trở thành thê tử của hắn, cùng nhau nắm tay, cùng đi tay nhau , cùng nhau đến già, nhưng đồng thời lại cho rằng chính mình không xứng có được.

Lại là một đêm mất ngủ.

Bệnh của Đông Phương Uyển nhi đã hoàn toàn khá lên, Đông Phương Thế Vũ dẫn theo hai muội muội, tới Hàn gia để thăm hỏi cảm tạ. Đông Phương Thế Vũ trước mắt không còn chuyện phiền lòng, một thân áo lam, tiêu sái tự nhiên. Đông Phương vũ tình vẫn là một thân hồng y, bướng bỉnh lại tinh nghịch đáng yêu. Đông phương Uyển nhi khoác trường sam màu vàng, ôn uyển động nhân, một cặp mắt như sóng nước mùa thu, tự mình làm cho Hàn Chánh Hiên một bộ y phục, chân vừa tay khít, thập phần phù hợp, khiến cho ba vị lão nhân không khỏi tán thưởng. Điều này không thể nghi ngờ làm cho Tử Linh tự ti trong lòng, lại cảm giác giữa mình và bọn họ có một bức tường ngăn cách vô hình.

Thời gian nửa năm đã đến, đêm đó, Tử Linh để lại một phong thư cho Hàn Chánh Hiên, đại khái nội dung nói cho hắn, bệnh của Hàn Kỳ trừ rèn luyện ra, cũng không cần phải trị liệu nữa. Chính mình rời đi, không cần đi tìm. Đông Phương Uyển nhi là một cô gái tốt, chúc hai người trăm năm tóc bạc, nhiều con nhiều cháu.

Viết xong bức thư hàm chứa nước mắt, Tử Linh lần nữa nhìn quanh bốn phía một chút, Linh điểm (0 giờ) vừa đến, biến mất trong màn đêm.

Lần nữa hiện ra lại là ở trong đại sảnh của Tà vương, Lãnh Ngạo Thiên đang ngồi trên ghế dựa uống trà. Tử Linh vừa xuất hiện, lập tức đứng dậy mở ra hay tay, từ ái quay về phía Tử Linh cười: “Hoan nghênh về nhà, hài tử của ta.”

-“Nghĩa phụ!” Tử Linh cũng không nhịn được nữa, nhào vào trong lòng Lãnh Ngạo Thiên, khóc rống lên.

6. Chương 6

Thiên Bất Vong Ngã

Tác giả : Nhất Biện Tuyết Hoa

Chương 6

Dịch giả : lehuyhoangkt

Nguồn : tangthuvien.com

Phía trước cửa sổ, một bạch y thiếu nữ đứng đấy, hai hàng lông mày khấn tỏa, sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác đứng nhìn ra cánh rừng phong ở phía ngoài cửa sổ, những chiếc lá của những cây phong đã từ màu xanh biến thành màu đỏ.

- “Linh nhi, hắn vẫn đứng ở ngoài cốc, ngươi không đi gặp hắn sao?”

- “Nghĩa phụ, người không cần phải nói nữa, ta không gặp, sau một thời gian dài, hắn tự nhiên sẽ minh bạch mọi thứ, tìm kiếm hạnh phúc thuộc về chính hắn.” Thiếu nữ lấy tay vuốt ve “đồng tâm thạch” ở phía trước ngực.

Lá phong đã đổi thành màu vàng, từng chiếc từng chiếc rụng xuống, mùa thu đang dần trôi qua, lúc này lá rụng đem lại cho người ta một loại cảm giác thê lương.

- “Linh Nhi, ta đã nói cho hần nguyên nhân rồi, hần nói không cần quan tâm, chỉ nguyện ý cả đời cùng người.”

- “Nhưng mà ta quan tâm, nghĩa phụ, ta quan tâm. Ta không muốn bởi vì ta mà làm cho hần vĩnh viễn mất đi quyền lợi làm cha.”

- “Ai, tại sao các người lại phải khổ như vậy chứ?”

Mùa đông tới, bên ngoài nổi lên lớp lớp bông tuyết.

- “Linh Nhi, người không cần phải hành hạ chính mình như vậy nữa.” Lãnh Ngạo Thiên đi tới bên cạnh Tử Linh.

Tử Linh như trước nhìn bông tuyết rơi nhẹ bên ngoài cửa sổ.

- “Ta hôm nay mới thu một đứa đồ đệ, hi vọng có thể làm cho người vui vẻ.” Lãnh Ngạo Thiên vỗ vỗ tay.

Cánh cửa “phanh” một tiếng được mở ra, một bóng người từ bên ngoài chạy vội tiến vào, Tử Linh còn chưa có phản ứng lại, cổ đã bị ôm thật chặt.

- “Tỷ tỷ, đã đã có thể gặp được người rồi, Tiểu kỳ nhớ người muốn chết, không muốn cùng tỷ tỷ phân khai nữa.” bóng người ôm cổ Tử Linh không buông tay.

- “Khái, khái, Tiểu Kỳ mau buông tay, người muốn mưu sát ta à.” Má Tử Linh đỏ bừng lên.

Hàn Kỳ ngượng ngùng buông cổ Tử Linh ra, chuyển qua cầm lấy cánh tay: “người ta nhớ người mà? Ai bảo người hông nói một tiếng mà bỏ đi rồi.”

- “Người như thế nào lại tìm tới nơi này? Đùi đã tốt hơn chứ?” Tử Linh kéo Hàn Kỳ qua, xem xét trước sau không ngừng.

- “Đương nhiên, tốt lắm, bây giờ đã không còn việc gì nữa rồi, sư phó đã thu ta làm đồ đệ, muốn dạy ta võ công lợi hại nhất trên đời này, như vậy Tiểu Kỳ mới có năng lực bảo vệ tỷ tỷ, không cho bất kỳ kẻ nào khi dễ tỷ tỷ, cũng không cho tỷ tỷ rời khỏi ta nữa.” Hàn Kỳ vừa nói vừa móc ra một phong thư trước ngực “Đây là phong thư ca ca gửi cho người, bảo người nhất định phải xem”

- “Ta không xem.” khuôn mặt Tử Linh lập tức trầm xuống.

- “Tại sao lại không xem, các người đều làm sao vậy? Tỷ tỷ người hãy nhìn xem một chút đi!” Hàn Kỳ buông tay ra, đem phong thư lấy ra nữa, đưa đến trước mắt Tử Linh, một đôi mắt to nhấp nháy nhấp nháy nhìn nàng.

- “Được rồi, được rồi ta xem.” Tử Linh trong lòng mềm nhũn, nàng là người ưa mềm không ưa cứng.

Nhìn phong thư, Tử Linh cảm giác ấm áp trong lòng.

- “Linh Nhi, ngày ấy người không nói mà đi, làm cho mọi người rất hoảng hốt. Nhìn phong thư của người, ta tưởng phương đông Uyển nhi là nguyên nhân, gia tộc ta cùng phương đông thế gia giao hảo lâu năm, hai nhà phi thường gần gũi, với Uyển nhi cũng chỉ là đối đãi như muội muội, xin người ngàn vạn lần không nên hiểu lầm.

- “Đồng tâm thạch” có một công năng đó là có thể cảm nhận được chỗ đối phương, đi theo no ta tìm được tà vương cốc, tự mình nghĩ muốn gặp người giải thích, nhưng người vẫn không chịu gặp ta, không thể là gì khác hơn là để Lãnh lão bá thay mặt ta chuyển lời, mà người vẫn không chịu gặp mặt ta, làm cho ta rất không hiểu rốt cục tới cùng là bởi vì sao chứ? Gần đây mới biết được nguyên nhân chân chính – người không thể sanh dục. A, điều đó có cái gì đâu chứ?

- “Đồng tâm thạch” vẫn phát ra lục quang, chỉ có phát ra lục quang mới chứng minh 2 người là thật tâm yêu nhau. Nếu chúng ta vẫn còn yêu lẫn nhau thì tại sao muốn cho hai người đều sống ở trong thống khổ chứ? Người vẫn cho rằng rời khỏi ta đó là tốt với ta, đi theo nữ nhân khác ở cùng một chỗ đó là hạnh phúc. Nhưng mà người đã hỏi qua ý tứ của ta chưa? Ta nói rồi ta sẽ vẫn cùng người xem trời chiều, đời này vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều muốn ở bên cạnh người. Ta chỉ yêu một người, không có người, ta vĩnh viễn sẽ không tìm được hạnh phúc đích thực, chẳng lẽ người vẫn còn chưa rõ tâm ý của ta hay sao? Không

thể sanh dục thì sao? Không thể yêu nhau được ư? Con người sống đến tột cùng là vì cái gì? Thế giới liên tục biến hóa, ai cũng không biết ngày mai sẽ phát sinh cái gì, chẳng lẽ nên thống khổ cả đời, phải tiếc nuối mới có thể cao hứng hay sao? Tại sao chúng ta không thể nắm chắc mỗi một phút giây hạnh phúc, không nắm chặt lấy hạnh phúc bây giờ?

Linh nhi, vô luận thời gian có dài hơn, ta cũng sẽ chờ người, chờ người suy nghĩ cẩn thận, chờ người nguyện ý trở lại bên cạnh ta, chờ người nguyện ý làm thê tử của ta, chờ cùng người tạo nên hạnh phúc của chúng ta. Thư không nói nhiều, người hẳn là đã rõ ràng ý tứ của ta, tâm này bất biến, đời này vô hối.”

Hàn Chánh Hiên lưu.

- “Nghĩa phụ, ta phải đi tới gặp Hiên, muốn nói cho hắn, ta đã rõ ràng, vĩnh viễn vĩnh viễn không cùng hắn phân khai nữa.” Tử Linh kích động nắm chặt hai tay, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Hàn Chánh Hiên.

- “Tỷ tỷ, người nói ca ca vẫn còn quay lại không? Ta mới vừa vào đến nơi, người đã ra ngoài, lại không được nhìn thấy tỷ tỷ trong thời gian dài.” Hàn Kỳ lắc lắc cánh tay Tử Linh, thương cảm luyến tiếc nhìn nàng.

“Linh nhi, quyết định rồi? Không hối hận nữa?” Lãnh Ngạo Thiên vuốt bộ râu nhìn nàng, nói đùa: “Đừng quên, người đã đáp ứng ta vĩnh viễn ở lại chỗ này, không có ta cho phép thì không được rời đi.”

Tử Linh tinh nghịch hướng bọn họ trừng mắt nhìn, cười: “Ai nói ta đi ra ngoài không trở lại chứ? Chẳng lẽ không phải bảo Hàn Chánh Hiên ở rể tà vương cốc sao?” Nói xong quay người chạy ra khỏi phòng.

- “A? Ở rể tà vương cốc? Đảo sắp môn?”

- “a a, đây mới là nữ nhi của tà vương ta.”

o0o

Mấy tháng sau, phía trước ta vương cốc rất nhộn nhịp.

- “Lý tam, người tại sao lại khai điểm ở chỗ này? Xem sinh ý của người phát đạt chưa kìa.”

- “Trương đại ca, không phải là vào cốc không được, không thể làm gì khác hơn là làm thần y bên đường, vừa làm mua bán à.”

- “Vương Không, Tắc Bắc không gốc đâu, người chạy đến Trung Nguyên làm gì? Không phải là muốn tìm bảo tàng đấy chứ”

- “Tại sao ngày nào cũng có nhiều người như vậy? Lúc nào đến phiên ta đây? Cho ta 10 cái bánh bao, ta muốn vào cốc!”

—THE END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-bat-vong-nga>